

ပျဉ်းမင်း

ဝန်လင်း
Read on the move

ရည်းစား၏ ရသ

အခန်း (၁)

ရည်းစား = တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ကြင်ဖော်အဖြစ် အထူးရည်မှန်းထားသူ။
(မြန်မာ့အဘိဓာန်)

*

လောကမှာ ...

ကိုယ်ကျိုးမဖက်ဘဲ ရည်းစားထားကြတဲ့သူတွေ ရှိသလို ...

ကိုယ်ကျိုးရှာ ရည်းစားထားသူတွေလည်း ရှိတယ်။

သင်ရော ... ဘယ်လိုစိတ်ထားနဲ့ ရည်းစားထားမှာလည်း ... ?

*

အခန်း (၁)

“ ကို ... ဒီမှာကြည့်၊ တွေ့လား .. အရမ်းလှတယ်နော်၊ ပိုးလက်နဲ့
အရမ်းလိုက်တယ် မဟုတ်လား ”

ဟေဝန်သည် ကိုယ့်မျက်နှာရှေ့မှာ အရောင်ပြုံးပြက်စွာ
လှုပ်ရှားသွားသည့် ကိုယ့်ချစ်သူ လေး ပိုးအိမ်ရဲ့ လက်ကလေးကို လိုက်ကြည့်ရင်း ..

“လှသားပဲ ပိုးရဲ့၊ ပိုးလက်က လှပြီးသားဆိုတော့ ဘာလက်စွပ်
ဝတ်ဝတ် ကြည့်ကောင်းပါ တယ်၊ လက်စွပ်လေးက အရောင်လက်နေတာပဲနော်၊
ဘာလက်စွပ်လေးလဲ ...”

“ဟွန့်...ကို ကလည်း သိပ်တုံးတာပဲ၊ ဒါ..စိန်ရှင့်...”

“စိန်ရှင့်!...စိန်ရှင့်ဆိုတာ ဘာလဲဟင်...”

“ကြည့်...ကို တစ်ယောက်ကတော့ တစ်ခါတစ်ခါ သိပ်ကြောင်တာပဲ၊
စိန်ကို ပြောတာ ရှင့်၊ စိန်..စိန်၊ ဒါ စိန်လက်စွပ် ”

“အစစ်လား...”

“ကြည့်..မေးပုံက ရိုက်ပေါက်၊ အစစ်ပေါ့၊ အစစ်မို့ လို့ ပိုးက
ဝတ်တာပေါ့၊ ပိုးက ဘာမဆို အကောင်းကြိုက်တယ်ဆိုတာ ကို သိသားပဲ၊ အတုဆို
ပိုးက ဝတ်ပါ့မလား၊ စိန်မှ အညံ့စား စိန် တောင် မဟုတ်ဘူး၊ အဖြူအသန့် စိန် ”

“ဟုတ်လား၊ စိန်အစစ်ဆိုတော့ ဈေးကြီးမှာပေါ့နော် ”

“ကြီးတာပေါ့၊ စိန်သေးသေးလေးတွေနဲ့ ပါးပါးလေး
လုပ်ထားတာတောင် ဆယ့်တစ်သိန်း ပေးခဲ့ရတာ ”

“ဆယ့်...ဆယ့်တစ်သိန်း!”

“အင်းလေ...ဆယ့်တစ်သိန်းပါဆို ”

“ပိုး ပိုက်ဆံ ဆယ့်တစ်သိန်းနဲ့ ဝယ်လိုက်တာလား ”

“ပိုး ပိုက်ဆံတော့ ပိုး ပိုက်ဆံပဲ၊ ဒါပေမယ့် အခုပေးရမယ့် ပိုက်ဆံတော့
မဟုတ်ဘူး၊ နောက်မှ ပေးရမှာ ”

“ဒါ..ဒါဆို ထုံးစံအတိုင်း အကြွေးပေါ့ ”

“အင်းလေ...၊ အမလေး...လှလိုက်တာနော်၊ ကြည့်လေ လှလေ ”

ချစ်သူလေးက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပြောရင်း သူ့ လက်သူ ထောင်ဖြန့်
ကြည့်ကာ ပီတိဖြာဝေ ပြုံး ပျော်နေပေမယ့် ဟေဝန် မှာတော့
အသက်ရှူကြပ်ချင်လာပါသည်။

ဒီရည်းစားလေး ပစ္စည်းတစ်ခုဝယ်တိုင်း သူ့ မှာ တစ်ခါ
အသက်ရှူကြပ်ရပါသည်။

ပိုးတို့ ရပ်ကွက်က သူတွေကတော့ ပိုးကို ကြွေးထူမ ဟု
အမည်သမ္မုတ်ကြတာကို ပိုး မသိ ပေမယ့် ဟေဝန်သိပါသည်။

ပိုးကို သူ ဘယ်လိုပြောပြော ပိုးက အကျင့်ကို မဖျောက်နိုင်ပါ။ ပိုးဟာ
အကြွေးသာရမယ် ဆိုရင် ဆင်တောင် ဝယ်မယ့်လူမျိုး . . .။ ရပ်ကလေးသာ
ချောရှာပေမယ့် ငွေကြေးမပြည့်စုံရှာတဲ့ ပိုး ဟာ လှချင်ပချင်စိတ်ကို မထိန်းနိုင်ရှာ။
ရပ်ကွက်ထဲမှာက တစ်အိမ်တက်တစ်အိမ်ဆင်း လှည့်လည် ပြီး အကြွေးရောင်းတဲ့
သူတွေလည်းရှိတာမို့ ပိုးက တွေ့ ရာမြင်ရာကို ငမ်းငမ်းတက် အကြွေးဝယ်
တတ်သူတစ်ဦး ဖြစ်လာပါသည်။ ထို့ ကြောင့် မကြာခဏ
အကြွေးတောင်းခံရသူလည်း ဖြစ်လာရ ပါသည်။

အကြွေးတောင်းခံရတာ ကို ပိုး မရှက်ပေမယ့် ဟေဝန်ကတော့
ရှက်သည်။ ဘယ့်နှယ့်ဗျာ သမီးရည်းစားတွေ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်
ကြည့်နူးရင်း အအေးသောက်နေကြ တုန်းလည်း အကြွေးရှင်က
ဘွားခနဲရောက်ချလာကာ အကြွေးတောင်းလား တောင်းရဲ့ . . .။ ကိုယ့် မျက်နှာကို
ဘယ်မှာသွားဖွက်ထားရမှန်းကို မသိတော့ . . .။ ပိုးကတော့ ဒါမျိုးတွေကို အရေထူနေ
ပြီ။

ဟေဝန် အာပေါက်အောင် ပြောဆိုတားမြစ်ပေမယ့်လည်း ပိုးက
နားမထောင်ပါ။ ပြောတုန်း ခဏသာ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ငြိမ်နေပြီး
အချိန်တန်တော့လည်း အကြွေးရသော အဝတ်အစားများ ကို လှတပတ

ဆင်မြန်းလာပြန်တာပင်။

ဟေဝန်နေတာက ပိုးတို့ ရပ်ကွက်ထိပ်က တိုက်ခန်းတွဲတွေမှာပင် . . ။
တိုက်ခန်းတွေမှာက ကိုယ့်အခန်းတံခါး ကိုယ်ပိတ်ကာ သီးသန့် နေတတ်ကြပေမယ့်
ပိုးတို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာကတော့ ဟို အိမ် ဒီအိမ် ကူးလူးယှက်နွယ်မှုပိုများကာ
တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် ပိုသိကြသည်။ ကူညီစရာရှိ ကူညီပြီး
အတင်းပြောစရာရှိရင်လည်း အားမနာတမ်းပြောတတ်ကြကာ မကျေနပ်တာ
ရှိရင်လည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဖွင့်ထုတ် ရန်ဖြစ်တတ်ကြသူတွေလည်း ရှိသည်။

ပိုးနဲ့ ဟေဝန်တွေ့ ပုံက ဆန်းတော့မဆန်းပါ။ ပိုးတို့ ရပ်ကွက်ထိပ်မှာ
စာအုပ်နှင့်ခွေငှားဆိုင် ရှိသည်။ ပိုးက ညနေတိုင်း ထိုဆိုင်ကိုလာသည်။ သူကလည်း
ထိုဆိုင်မှ စာအုပ်တို့ ခွေတို့ ငှားနေ ကျမို့ ခဏခဏဆုံကာ နောက်တော့
သမီးရည်းစားတွေ ဖြစ်သွားကြသည်ဟု အတိုချုံး၍ ပြော လိုက်ပါတော့မည် . . ။

ပိုးမှာ မိဘတွေမရှိတော့ အဒေါ်တစ်ယောက်နှင့် အတူနေသည်။
ထိုအဒေါ်ကိုကြည့်ရတာ လည်း စည်းမရှိ ကမ်းမရှိ ပရမ်းပတာလူမျိုး။ တူမကို
အဆုံးအမလည်း မရှိ . . . ။ ထိုအဒေါ်က ပိုးထက်တောင် အကြွေးပိုထူသေးသည်။
ကိုယ့်မှာရှိတာထက်ပိုပြီး ဝတ်စားကြွားဝါချင်တတ်တဲ့ အကျင့်ဟာ ထိုအဒေါ်ဆီကနေ
ကူးစက်လာတဲ့အကျင့်ဟု ဟေဝန်က ထင်မိသည်။

ပိုးတို့ က နှစ်ထပ်တိုက်ခံအိမ်လေးနှင့် နေကြသည်။ ပိုးအဒေါ်က
ရပ်ကွက်ဈေးမှာ ကုန်စုံ ဆိုင်ဖွင့်ထားသည်။ ပိုးက ထိုဆိုင်မှာ
ကူညီရောင်းပေးရသည်။ စီးပွားရေးကတော့ ပြေလည်ပေမယ့် အကြွေးကတော့
မကင်း . . ။

ပိုးရဲ့ အကြွေးတွေကို ကူညီဆပ်ပေးချင်ပေမယ့် ဟေဝန်ကလည်း
ပြေလည်လှတာမဟုတ်။ လက်ရှိနေနေတဲ့ တိုက်ခန်းကလည်း အဘိုးဝယ်ပေးတဲ့
တိုက်ခန်း . . ။ ဟေဝန် သင်တန်းကြေး တွေကိုလည်း အဘိုးပိုက်ဆံနဲ့

သွင်းထားရတာ ပင်။

အညာမှာနေတဲ့အဘိုးက သူ့ ယာကွက်ကလေးတွေကို ရောင်းချကာ
ဟေဝန်န့် ကို ရန်ကုန် မှာ သင်တန်းတွေ တက်ခိုင်းခဲ့တာပင် . . . ။

“ ငါ့မြေး အဘိုးနဲ့ နေရင် ကြီးပွားမယ့်လမ်း မမြင်ဘူးကွယ့်၊ ရန်ကုန်မှာ
တတ်သင့်တတ် ထိုက် တဲ့ သင်တန်းတွေတက်ရင်း အဝေးသင်နဲ့ ဘွဲ့ ရအောင်ယူ .
. ၊ ဘွဲ့ ရပြီး ပညာစုံမှ အလုပ် လုပ် . . ကြားလား ”

သူ့ဆယ်တန်းအောင်တော့ အမှတ်သိပ်မကောင်းတာမို့
အဝေးသင်ပဲယူကာ အင်္ဂလိပ်စာ၊ ကွန်ပျူတာ သင်တန်းတွေ
တစ်ခုပြီးတစ်ခုတက်ရင်း အဘိုးပို့ သမျှနှင့် လောက်အောင်သုံးရသည်။ အဘိုးမှာ
ယာပိုင် အိမ်ပိုင်ရှိတာမို့ သိပ်အားနာစရာမလိုပေမယ့် အဘိုးပိုက်ဆံနဲ့ တော့
ရည်းစားကို မထောက်ပံ့ချင်ပါ။

အဘိုးက ဟေဝန်န့် အပေါ်မှာ စေတနာတော့ တော်တော်ရှိရှာပါသည်။

“ ငါ့မြေး . . အဆောင်မှာနေရင် လူအများနဲ့ နေရမှာ၊ အနေ
ဆင်းရဲရှာမယ်၊ တိုက်ခန်းလေး တစ်ခန်း အဘိုးဝယ်ပေးမယ်၊ အဘိုးနေမကောင်းလို
ရန်ကုန်မှာ ဆေးလာကုရရင်လည်း တည်းဖို့ ခိုဖို့ အဆင်ပြေတာပေါ့ကွယ် . . . ”

အဲဒီ လိုကောင်းရှာတဲ့ အဘိုးရဲ့ ထောက်ပံ့ငွေတွေကို
ဟေဝန်တန်ဖိုးထားတာတော့ အမှန်ပါ ပင် . . ။ တစ်ခုတော့ ရှိသည်။
ကိုယ့်အသုံးစရိတ်လေးတွေကို ချွေတာခြစ်ကုပ်ပြီး အကြွေးဆပ် ပေးခဲ့ရတာ
လေးတွေတော့ ရှိတာပေါ့လေ . . ။

ဟေဝန်သည် ပျော်နေသော ပိုးကိုကြည့်ကာ သက်ပြင်းချမိရင်း . . .

“ ပိုးရယ် . . အရင်အကြွေးတွေတောင် မကြေသေးဘဲ ဘာလို
အကြွေးထပ်ယူရတာ လဲ ကွာ၊ ပြီးတော့ . . ပိုးဝယ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတန်ဖိုးကလည်း

မနည်းဘူးလေ၊ ဒီလောက်ပိုက်ဆံကို ပိုး ဘယ်လိုဆပ်မှာလဲ . . . ”

“ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖဲ့ဆပ်မှာပေါ့ ကိုရဲ့ ၊ ပူမနေပါနဲ့ ၊ ပိုးတောင်မှ မပူတာ ”

“ ဆပ်ဖို့ ပိုက်ဆံက ဘယ်ကရမှာလဲ၊ ပိုးမှာ ဝင်ငွေမှ မရှိဘဲ ”

“ ဝင်ငွေရှိပါတယ်၊ ဒေါ်လေးဆိုင်မှာ ဈေးကူရောင်းပေးနေတာပဲ၊ မုန့်
ဖိုးရတာ ပေါ့၊ ပြီးတော့ ဟဲဟဲ . . ဘတ်ငွေလည်း ရှိတယ်လေ ”

“ ဘတ်ငွေ ! ဘာဘတ်ငွေလဲ ”

“ တုံးပြန်ပြီ၊ ဆိုင်က ဘတ်ထားတဲ့ ပိုက်ဆံကိုပြောတာပေါ့၊ ဒေါ်လေးက
စာရင်းကိုင်တတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ပိုးပဲ စာရင်းကိုင်ရတာ . . . ”

ပိုးကတော့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးပင်။ သူ့မှာသာ လေးလေးပင်ပင်
ဖြစ်ရသည်။

“ ပိုးရယ် . . အကြွေးတွေရှိနေတော့ ရင်မမောဘူးလားဟင် ”

“ မောပါဘူး၊ အကြွေးဝယ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေက ပိုးကို
ပျော်ရွှင်စေတယ်လေ၊ မောစရာရှိ ရင် ပျော်စရာနဲ့ ဖြေရတာ ပေါ့ . . . ”

“ ကိုယ်ကတော့ အကြွေးရှိရင် အိပ်မပျော်ဘူး၊ ကိုယ်လိုချင်တာ မဝယ်ရ
မဝတ်ရလည်း အကြွေးကင်းကင်းလေးသာ နေရရင် စိတ်ချမ်းသာတယ် ”

“ လူတစ်ကိုယ် စရိုက်တစ်မျိုးပေါ့ ကိုရယ်၊ ပိုးကတော့ အကြွေးနဲ့
နေရတာ အသားကျနေ ပြီ . . . ၊ ပိုး ဝတ်ချင်တာလေးတွေ ဝတ်ပြီး လှနေရင်
ကျေနပ်နေပြီ . . . ”

“ ပိုးက စိန်မဝတ်လည်း လှပြီးသားပါကွာ . . ၊ အဝတ်အစား
ရိုးရိုးနွမ်းနွမ်းလေးနဲ့ ဆိုလည်း ကိုယ့်မျက်စိထဲမှာတော့ လှနေတာပဲ ”

“ ကို့ မျက်စိထဲမှာ လှနေဖို့ ထက် အနားကမိန်းမတွေ မျက်စိထဲမှာ လှနေဖို့ က ပိုအရေး ကြီးတယ် . . ကို၊ ပိုးက စုတ်စုတ်နပ်နပ်လေး ဝတ်ထားလို့ ကိုကအထင်မသေးပေမယ့် ရပ်ကွက် ထဲက မိန်းမတွေကတော့ အထင်သေးချင်ကြတယ်၊ သူဝတ်တာက ဘာ၊ ကိုယ်ဝတ်တာက ဘာ ဆိုတာမျိုး ပြိုင်ဆိုင်ချင်ကြတာ၊ မိန်းမသားလောကကို ကို ဘာသိလို့ လဲ၊ မိန်းမဆိုတာမျိုးက တစ်ခု မဟုတ် တစ်ခုတော့ ပြိုင်နေကြတာ၊ သိသိသာသာပြိုင်တာနဲ့ ကျိတ်ပြိုင်တာပဲ ကွာတယ် ”

“ ဪ . . ဟုတ်လား၊ အဲဒီ လိုမျိုးတွေ ရှိတယ်လား ”

ဟေဝန်နဲ့ ခမျာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် အံ့ဩရပါသည်။ ပိုးအိမ်က ဟေဝန်နဲ့ ကို မျက်စောင်း တစ်ချက် ထိုးလိုက်ရင်း . . .

“ အဲဒီ လိုမိန်းမချင်းပြိုင်ကြရင် ကို့ ကြောင့် ပိုးမျက်နှာငယ်ရတာ ကော ကို သိရဲ့ လား . . . ”

“ ဟင် . . ကိုယ်ကြောင့် . . ကိုယ် ဘာလုပ်မိလို့ လဲ၊ ကိုယ်က ဘာဖြစ်နေလို့ ပိုးမျက်နှာငယ်ရတာ လဲ ”

“ မိန်းမတွေ အပြိုင်ဆိုင်ဆုံး ကိစ္စထဲမှာ ရည်းစားချင်းပြိုင်ကြတဲ့ ကိစ္စကလည်း ထိပ်ဆုံးမှာ ပါတယ်လေ . . . ပိုးအိမ်ရဲ့ ရည်းစား ဟေဝန်ဆိုတာဘာလဲ၊ ဘယ်ကလဲ၊ ဘာအလုပ်လုပ်လဲ၊ ဘာပညာတတ်လဲ၊ ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ရှိလဲ ဆိုတာမျိုး ရပ်ကွက်ထဲက မိန်းမတွေက လိုက်စပ်စုနေကြတာ . . ကို က ဘာမှမဟုတ်မှန်းသိတော့ သူတို့ က ပိုးကို အထင်သေးကြတာ ပေါ့ . . ပိုးမှာ ကိုယ့်ရည်းစားက ဘာကြီးပါလို့ လက်ညှိုးထိုးပြစရာမရှိတော့ မျက်နှာငယ်ရတာ ပေါ့၊ ပိုးလည်း ငါ့ရည်းစားက ပိုက်ဆံရှိတယ် ဒါမှမဟုတ် ပညာဘယ်လောက်တတ်တယ်၊ ဘာအလုပ် လုပ်တယ်ဆိုတာမျိုး ဂုဏ်ယူကြွားဝါချင်တာပေါ့ . . . ”

သြော် . . ဖြစ်ရလေ ပိုးရယ် . . ။ ဟေဝန်က စိတ်လိုက်မာန်ပါ

အဆက်မပြတ် ပြောနေ သော ပိုးအိမ်ကို သနားကြင်နာစွာ

ငေးကြည့်နေလိုက်ပါသည်။ ပိုးဒီလိုဖြစ်နေတာ သိပ်သနားစရာ ကောင်းတာပဲဟုသာ

ဟေဝန်က တွေးပါသည်။ ကိုယ့်ကိုနှိမ်တယ်ရယ်လို့ လည်း မတွေးထင်ချင်ပါ။

ခုလည်းပဲ ဟေဝန် မှာ ပိုက်ဆံမရှိလို့ သာ ရပ်ကွက်နားက ဘယ်လိုမှ

ကဗျာမဆန်တဲ့ ကြံရည်ဆိုင်ကလေးမှာ အတူထိုင်နေကြရတာ မဟုတ်လား . . ။

ကြံရည်ကြိတ်စက်က ဂျလို့ ဂျလို့ အသံရယ်၊ ကြိတ်ဖတ်ပုံကြီးပေါ်မှာ ပျံ့နေတဲ့

ယင်ကောင်ကလေးတွေရယ်ကိုသာ ရှုကြည့်နားဆင် စရာ ရှိတာ မဟုတ်လား။

ဟေဝန်လည်း ကိုယ့်မှာသာ ပိုက်ဆံပေါပေါရှိရင် ဂီတသံလေးတွေ လွင့်ပျံ့ နေတာကို

နားဆင်နိုင်တဲ့၊ ကောင်းကင်မှာ ငှက်ကလေးတွေ ဝဲပျံနေတာကို မျှော်ငေးနေလို

ရတဲ့ ဆိုင်မျိုးမှာ ပိုးနဲ့ အတူထိုင်ရင်း ကြည်နူးဆွတ်ပျံ့ ချင်တာပေါ့ . . ။

“ ဟဲ့ . . ဟိုကောင်လေး ဘာငေးနေတာလဲ၊ ဒီမှာ ကြံရည်ရပြီ၊

ဟိုအတွဲထိုင်နေတဲ့ စားပွဲကို သွားချပေးလိုက်ဦး၊ နင်ဟာလေ အလုပ်လုပ်တာ

တက်တက်ကြွကြွကို မရှိဘူး၊ ငါ . . . တယ် ခေါက်လိုက်ရ ”

ကြည်နူးချင်ပါတယ်ဆိုမှ ဆိုင်ပိုင်ရှင် အဒေါ်ကြီး၏ စားပွဲထိုးလေးကို

လှမ်းငေါက်သော အသံက စူးစူးရှရှ ထွက်ပေါ်လာသည်။ စားပွဲထိုးကောင်လေးက

ကြံရည်တစ်ခွက်ကို လက်ကိုင် ကိုင်းမှ ကိုင်ကာ ဟေဝန်တို့ စားပွဲပေါ်မှာ

လာချပေးသည်။ ကောင်လေးလက်က မငြိမ်တာမို့ ကြံရည်တွေက

ဖန်ခွက်ဘေးတစ်လျှောက် ဖိတ်လျှံစီးကျလာပါသည်။

ပိုးအိမ်က စိတ်ပျက်သလို အကြည့်မျိုးနှင့် ကြံရည်ခွက်ကို ရွံတွန့် တွန့်

ကြည့်လိုက်သည်။ ဟေဝန်က ကြံရည်ခွက်ကို ပိုးအိမ်ရှေ့သို့ တိုးရွှေ

ပေးလိုက်ရင်း . . .

“ ပိုး . . သောက်လိုက်ဦး ”

“ ကိုရော မသောက်ဘူးလား ”

“ မသောက်တော့ပါဘူး . . . ”

သောက်ချင်ပါသော်လည်း ဟေဝန်က ခေါင်းသာခါရသည်။

ဒီလိုလကုန်ရက်မျိုးမှာ ပိုက်ဆံ က ပြတ်နေကျ . . ။ အဘိုးပို့ မည့် ပိုက်ဆံကလည်း မရောက်သေး။ ဒီလိုရက်မျိုးမှာ ပိုးအိမ်နဲ့ တွေ့ တဲ့အခါ ဟေဝန်က ပိုးအိမ်ကိုသာကျွေးမွေးပြီး ကိုယ့်အတွက်တော့ ဘယ်တော့မှ မမှာ . . ။ ဗိုက်ပဲ ပြည့်နေသလိုလို၊ ခုပဲ ထမင်းစားလာခဲ့သလိုလို၊ ခံတွင်းပဲ ပျက်နေသလိုလို အကြောင်းပြကာ ခေါင်းခါနေကျပင် . . ။ ပိုးအိမ်ကလည်း ဟေဝန် အထာကို မရိပ်မိဘဲ မနေပါ . . ။ ဟေဝန် ကို မယုံသင်္ကာကြည့်လိုက်ရင်း

“ ဘာလို့ မသောက်တာလဲ . . ကိုက . . ”

“ ဟို . . အချို့ရည်တွေ အသောက်များရင် ဆီးချိုရောဂါ ဖြစ်မှာစိုးလို့ . .

. ”

“ အပိုတွေ . . ၊ ထုံးစံအတိုင်း ပိုက်ဆံပြတ်နေလို့ မဟုတ်လား . . . ”

“ မပြတ်ပါဘူး . . . ”

“ ညာမနေပါနဲ့ . . ၊ စိတ်ပျက်လိုက်တာ တကယ်ပါပဲ . . . ”

“ ကိုယ် ဘာလုပ်မိလို့ လဲ ပိုးရယ် . . . ”

“ ဘာမှမလုပ်လို့ ကို စိတ်ပျက်တာ၊ အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိနဲ့ တစ်လတစ်လ အဘိုးပို့ မယ့် ပိုက်ဆံကိုပဲ မျှော်စားနေရတဲ့ သူကို ရည်းစားလုပ်ရတာ တကယ် စိတ်ဆင်းရဲဖို့ ကောင်းတယ်၊ ကြုံရည်လေး တစ်ခွက်တောင် မသောက်နိုင်တဲ့သူရဲ့ ဘေးမှာ နေရတာ စိတ်ဓာတ်ကျကျလာတယ် ”

ပိုးအိမ်က ဒေါသသံဖြင့်ပြောပြီး ကြုံရည်ခွက်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူကာ

တစ်ရှိန်ထိုး မော့ သောက်ပစ်လိုက်ပါသည်။

ဟေဝန်ကချွေတာပြီး ပိုးအိမ်ကိုသာ အမြဲဦးစားပေးကာ
ကျွေးမွေးပေမယ့် ပိုးအိမ်က မကြည်နူးနိုင်ဘဲ ဒေါသသာဖြစ်တတ်သည်။ ဟေဝန် လို
ခပ်မွဲမွဲလူကို ချစ်သူတော်ရတာ စိတ်ဓာတ် ကျသည်ဟုလည်း တဖွဖွပြောတတ်သည်။

ဟေဝန်က သက်ပြင်းချမိရင်း . . .

“ အလုပ်က အခုမရှိပေမယ့် နောင်ရှိလာမှာပေါ့ ပိုးရယ်၊ အဘိုးက
သင်တန်းတွေတစ်ဖက် ကျောင်းတစ်ဖက်နဲ့ အလုပ်မလုပ်ရဘူးလို့ မှာထားလို့ ပါ၊
ကျောင်းလည်းပြီး သင်တန်းတွေလည်း ပြီးရင် ကိုယ်အလုပ်လုပ်မှာပါ၊ အဲဒီ အချိန်ကျ
ပိုး မျက်နှာမငယ်ရတော့ပါဘူး၊ ပိုးသူငယ်ချင်းတွေကို ကိုယ့်အကြောင်းပြောပြီး
ကြွားလို့ လည်းရပြီလေ၊ ပိုးရည်းစားက ရပ်ကလည်း သန့် တယ်ကွာ၊
အလုပ်ကလည်း ရှိတယ်ကွာ၊ ပညာကလည်း မဆိုးဘူးကွာ . . . ”

“ ဟွန်း . . ဒီလောက်လေးနဲ့ သွားကြွားလို့
အရူးတောင်ဖြစ်သွားဦးမယ်၊ ပိုးသူငယ်ချင်း တွေရဲ့ ရည်းစားတွေက မျိုးရိုးနဲ့ ချီပြီး
ပိုက်ဆံရှိတာ၊ ဆွေကြီးမျိုးကြီးထဲက . . . ”

“ ကိုယ့်အဘိုးလည်း ကြီးတာပဲ ”

“ ဘာကြီးတာလဲ . . . ”

“ အသက်လေ . . . အသက်က ၇၀ ကျော်ပြီ၊ လူရော စိတ်ပါ
ဒေါင်ဒေါင်မြည်၊ ကိုယ်က မျိုးနဲ့ ရိုးနဲ့ ချီပြီး ကျန်းမာရေးကောင်းတာ၊ ကိုယ်တို
မျိုးရိုးထဲမှာ မျိုးရိုးလိုက်ပြီး ဖြစ်တတ်တဲ့ ဆီးချို၊ သွေးတိုး၊ ကင်ဆာဆိုတာမျိုး
ဘယ်သူ့ မှာမှ မရှိဘူး . . . ကျန်းမာခြင်းသည် လာဘ်တစ်ပါးတဲ့၊ ကျန်းမာရေးကို
ငွေနဲ့ ဝယ်လို့ မရဘူးဆိုတော့ ကျန်းမာတဲ့မျိုးရိုးက ပိုက်ဆံရှိတဲ့ မျိုးရိုးထက်သာ
တယ်၊ ပိုက်ဆံတွေရှိပြီး အဖေက နှလုံးရောဂါသည်၊ အမေက ဆီးချို၊
အဘွားကသွေးတိုး၊ အဘိုးက ကင်ဆာဆိုတာမျိုး ရှိရှိသမျှ ဆွေမျိုးတွေအားလုံး

ကျန်းမာရေးမကောင်းရင် အဲဒီ ရောဂါတွေ ကုနေရ တာနဲ့ ပဲ ပိုက်ဆံကုန်ပြီး
ကိုယ့်လက်ထက်ကျ အမွေတစ်ပြားမှ မရတော့တာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင် တာပဲဆိုတော့ .
..”

“ ကဲ .. တော်ပါတော့၊ လိုရာဆွဲပြောမနေနဲ့. . . ”

“ ဖြစ်နိုင်တာကိုပြောတာပဲ ပိုးရယ်၊ ပိုး သူများတွေနဲ့ ယှဉ်ပြီး
အားငယ်မနေနဲ့. . . ကိုယ့် အဘိုးက ကိုယ့်တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ အမွေပေးမှာ၊
အဘိုးက ကျန်းမာရေးကောင်းတဲ့သူဆိုတော့ ရောဂါဘယအတွက်
ကုန်ကျစရလည်းမရှိဘူး၊ အဘိုးမှာ ယာတွေမှ အများကြီး ”

“ ကို့ ယာတွေက ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ဘယ်လောက်မှဖြင့် မတန်ဘဲနဲ့၊
တော်ပါပြီ .. ဒီ အကြောင်း ဆက်ဆွေးနွေးရရင် စိတ်ညစ်ရတာ ပဲ အဖတ်တင်တယ်၊
ကိုယ့်လက်ကလေး ကိုယ် ကြည့် နေတာပဲ စိတ်ချမ်းသာတယ် ”

ပိုးက သူ့ လက်ကလေးကို ထောင်ကြည့်နေလိုက်ပါသည်။
ဒီလိုလုပ်ရတာ ကို ပိုး ရှက် သလား၊ မရှက်သလားတော့ မသိ၊ ဟေဝန်ကတော့
ပိုးကိုလည်း သူများကြည့်ပြီး ရယ်မှာစိုးရတာ မို့ လူများများရှိသည့်ဘက်ကနေ
လှမ်းမမြင်ရအောင် ခန္ဓာကိုယ်ကို မသိမသာယိမ်း၍ ကွယ်ကာထား ရပါသည်။
အလွန်ကြွားတတ်တဲ့ ပိုးဟာ ဒီနေ့ အဖို့ စကားပြောတိုင်း သူမရဲ့ ဘယ်လက်ကို
ပို၍ လှုပ်ရှားကာ လက်ဟန်တွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်ပြောပုံက အသိသာကြီးမို့ သူတောင်
ရယ်ချင်စိတ်ကို ထိန်းနေရတာ . . .။

ပိုးကတော့ သူ့ လက်လေးကို အနားကပ်ကြည့်လိုက်၊ ဆန်
တန်းကြည့်လိုက် လုပ်နေသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က
ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာကာ ဟိုကြည့် ဒီကြည့်လုပ်နေပြီး ပိုးကို တွေ့ တော့ မျက်လုံးတွေ
မီးဝင်းဝင်းတောက်သွားသည်။ ဟေဝန်က ရင်ထိတ်သွားကာ . . .

“ ပိုး .. ဟိုမှာ ပိုးအသိလား . . . ”

ဟုပြောရင်း အမျိုးသမီးဘက်ကို မေးငေါ့ပြလိုက်သည်။ ပိုးက
ထိုအမျိုးသမီးဘက်ကို လှမ်း ကြည့်လိုက်ပြီး အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားကာ ...

“ ပြ . . ပြဿနာပဲ ကိုရေ၊ အဲဒါ ပိုးရဲ့ ကြွေးရှင် ”

“ ဟမ် . . ကြွေးရှင် . . ”

“ ဟုတ်တယ် . . ၊ လူကြားထဲမှာ လာသောင်းကျန်းရင် ပြဿနာပဲ ”

“ ဘာ . . ဘာကြွေးလဲ၊ ဘာကြွေးဆပ်စရာ ကျန်သေးလို့ လဲ
ဒီလက်စွပ်ကြွေးလား . . . ”

“ မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုအရင်က အဝတ်အစားတွေ ဝယ်ထားတဲ့ကြွေး . . . ”

ဟေဝန်နဲ့ ပိုးအိမ်က တီးတိုးတီးတိုးပြောနေဆဲမှာ အမျိုးသမီးကြီးက
ဟေဝန်တို့ စားပွဲရှေ့မှာ ခါးထောက်ရပ်လိုက်ပါသည်။

“ ဟဲ့ . . ပိုးအိမ် . . ညည်းဒီတစ်သက် ငါ့အကြွေးကို ဆပ်ဦးမှာလား . . . ”

“ အဟဲ ဆပ်မှာပါ အစ်မရဲ့၊ တိုးတိုးပြောပါ ”

ပိုးက သူ့ ကြွေးရှင်ကို မျက်နှာချိုသွေးသော်လည်း ကြွေးရှင်က
အသံတိုးမသွားတဲ့အပြင် ပို တောင်ကျယ်လာကာ ...

“ တိုးတိုးတောင်းတုန်း မပေးတော့ ကျယ်ကျယ်တောင်းရတာ ပေါ့အေ့ . .
၊ လူကြားထဲမှာ ရှက်ရင်လည်း ငါ့အကြွေးကို မြန်မြန်ပေး . . . ”

“ ပိုက်ဆံမရှိသေးလို့ မပေးတာပေါ့ အစ်မရဲ့၊ ရှိမှဖြင့်
ပေးတာကြာလှပြီ၊ ဒီလို အပြောအဆို ခံမနေဘူး . . . ”

ပိုးအပြောကြောင့် အမျိုးသမီးက ပိုဒေါသထွက်သွားကာ ပိုးရဲ့
လက်သူကြွယ်က စိန် လက်စွပ်ကို အကြည့်ရောက်သွားလျက် ...

“ ဟင် . . ကြည့်စမ်း . . ပြောတော့ ပိုက်ဆံမရှိဘူးလေး ဘာလေးနဲ့ . . . ”

စိန်လက်စွပ်တွေ ဘာတွေတောင် ဝတ်လို့ ပါလား ”

ပိုးက သူ့ လက်ကို ကပျာကယာဖွက်လိုက်ရင်း ...

“ ဒါက အစစ်မဟုတ်ပါဘူး .. ”

“ ညည်းပြောင်လိမ်မနေနဲ့ ၊ ငါက စိန်ပွဲစားလုပ်လာတဲ့ သူ၊ အစစ်မှန်း အတုမှန်း ကြည့်ရုံနဲ့ ခွဲခြားတတ်တယ်၊ ဘယ့်နှယ့်အေ အကြွေးကျတော့ မပေးဘဲ စိန်လက်စွပ်တောင် ဝယ်ဝတ်သတဲ့ ”

“ လင်ငင်းပေးဝယ်ရတာ မှ မဟုတ်တာ အစ်မရဲ့၊ အကြွေးရလို့ ဝယ်ထားတာ ... ”

“ ပိုးအိမ် .. ညည်းဟာလေ အကြွေးရရင် လေယာဉ်ပျံတောင် ဝယ်မယ့်သူမျိုးပဲ၊ ညည်းဒီလို တွေ ရာမြင်ရာ အကြွေးလိုက်ယူနေရင် အကြွေးပိပြီး ဘာအကြွေးမှ မဆပ်နိုင် ဖြစ်မယ်၊ ဒီပုံအတိုင်း ငါ့အကြွေးလည်း ဆုံးမှာ သေချာတယ် ”

“ မဆုံးပါဘူး၊ ပေးမှာပါ ... ”

“ ကဲ .. ကဲ .. အစ်မကြီးရယ်၊ သူဘာတွေ အကြွေးယူထားလဲဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါ၊ ကျွန်တော်ဆပ်နိုင်ရင် ဆပ်ပုံမယ်၊ သူ့ ခများ အပျိုလေးအရွယ်လေးပါဗျာ၊ တိုးတိုး သက်သာတော့ ပြောပါ

ဟေဝန်က ဝင်တောင်းပန်တော့မှ အမျိုးသမီးက သူမရဲ့ လက်ကိုင်အိတ်ထဲက ဗလာစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်ပါသည်။ ပြီးတော့ မျက်မှန်ထုတ်တပ်လိုက်သည်။ ထို့ နောက် လက်ညှိုးကို တံတွေးဆွတ်၍ စာရွက်တွေကို လှန်လိုက်ပြီး ...

“ အင်း .. စာရင်းက ရယ်ဒီမိတ်အင်္ကျီ ငါးထည်ဖိုးက ငါးသောင်းသုံးထောင်၊ ဂျင်းဘောင်းဘီ သရီးကွာတား တစ်ထည်က ကိုးထောင်၊

ဆွဲသားဘောင်းဘီရှည်က တစ်သောင်းတစ်ထောင်၊ ဂျင်းဘောင်းဘီအတိုက ရှစ်ထောင်၊ စတော့ကင်နှစ်ထည်က တစ်သောင်းနှစ်ထောင်၊ ဖိနပ်က တစ်သောင်းခွဲ၊ စလင်းဘတ်က နှစ်သောင်း၊ စုစုပေါင်း နှစ်သိန်း တိတိရှိတယ် . . ”

ဘုရား . . ဘုရား . . ။ နှစ်သိန်းတောင်ဆိုတော့ သူ ဘယ်လိုဆပ်နိုင်မှာလဲ။ ဟေဝန် စိတ်ဓာတ်ကျသွားရပါသည်။ အဲဒီ လောက် ငွေပိုလည်းမရှိ။ အဘိုးဆီက တောင်းလို့ လည်း မကောင်း။ ကိုယ့်အသုံးအဆောင်တွေထဲမှာလည်း ချရောင်းစရာ တန်ဖိုးကြီး ပစ္စည်းများရယ်လို့ လည်း မရှိတာမို့ အခက်တွေ့ နှုတ်ဆွံ နေသည်။

“ ကဲ . . ဘယ်လိုလည်း မောင်မင်းကြီးသား၊ ဆပ်မှာလား ”

“ ဆပ် . . ဆပ်မှာပါ ”

ဟေဝန်က ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှာ ထိုးထည့်သားသည့် ပိုက်ဆံအိတ်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ ဆွဲထုတ်ပြီး တုန်တုန်ရင်ရင်ဖွင့်ကာ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက နောက်ဆုံးလက်ကျန် တစ်ထောင်တန် နှစ်ရွက် နှင့် ငါးရာတန်သုံးရွက်ကို ထုတ်ယူလိုက်ပါသည်။ မနက်ဖြန် ဆန်ပြုတ်ပဲ သောက်ရကာမှ သောက်ရရော . . ရှိရှိသမျှပိုက်ဆံလေးကို ကြွေးရှင် စိတ်ချမ်းသာအောင် အရင်ဆုံးဆပ်လိုက်ပါ တော့မည်ဟု စဉ်းစားကာ ကြွေးရှင်ကို မရဲတရဲ လှမ်းပေးလိုက်ပါသည်။

“ ဒီ . . ဒီမှာပါ အစ်မ ”

“ ဒါက ဘာလဲ . . . ”

“ ပိုက် . . ပိုက်ဆံလေ ”

“ ဘာလုပ်ဖို့ ပိုက်ဆံလဲ . . ”

“ ဟာ . . အစ်မကြီးကလည်း သိရက်သားနဲ့ မနောက်နဲ့ လေ၊ အစ်မကြီးကို အကြွေးဆပ် တာလေ . . . ”

“ လာနောက်မနေနဲ့ ဟဲ့ . . ”

“ ဟင် . . ကျွန်တော် မနောက်ပါဘူး၊ အစ်မကြီးသာ လာနောက်နေတာ ”

“ ငါက နင့်ကို နောက်စရာလားဟဲ့ . . ၊ နင် ကြွေးဆပ်တဲ့ပိုက်ဆံက ရယ်စရာမို့လို့ နင့်ကို ပြန်မေးနေရတာ ၊ နင်က ပိုက်ဆံလေး နှစ်ပဲခြောက်ပြားနဲ့ နောက်တီးနောက်တောက် ကြွေးလာ ဆပ်နေတာကိုး . . . ”

“ လောလောဆယ် ဒီလောက်ပဲ ရှိလို့ ပါ အစ်မရယ်၊ နောက် တဖြည်းဖြည်း ဆပ်ပါ့မယ်၊ ခုတော့ ဒါလေးပဲ လက်ခံလိုက်ပါဦးနော် . . . ”

ဟေဝန်က တိုးလျှိုးတောင်းပန်နေတာမို့ ပိုးအိမ်က မခံချင်ဖြစ်လာကာ . . .

“ ကို . . ဘာမှတောင်းပန်မနေနဲ့ ၊ ဒီကိစ္စက ပိုးတစ်ယောက်တည်းရဲ့ အပြစ်မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ အပြစ်လည်း ပါတယ်၊ ပိုးကို ဈေးလာရောင်းတုန်းကတော့ ပိုးရယ် . . ညည်းအသားလေးက ဖြူတော့ ဒီအရောင်လေးနဲ့ သိပ်လိုက်တာဟဲ့၊ ဒီအင်္ကျီလေးက တော်ရုံလူဝတ်ရင် မလှဘူးဟဲ့၊ ညည်းဝတ်မှ လှတာဟဲ့၊ ညည်းပိုက်ဆံလည်း ခုပေးစရာမလိုဘူး၊ နောက်မှ တဖြည်းဖြည်းပေးဆိုပြီး အဲဒီ တုန်းက မြှောက်ပင့်ချိုသာ ရောင်းခဲ့တာက ဘယ်သူလဲ၊ အကြွေးမို့လို့ ပုံမှန်ဈေးထက်ပိုတင်ပြီး ဈေးကြီးကြီးနဲ့ ရောင်းခဲ့တာက ဘယ်သူလဲ . . ၊ ခုမှ လာပြီး ပွဲကြမ်းမနေနဲ့ ၊ ရှိရင်ဆပ်မယ်၊ မရှိရင် မဆပ်ဘူး . . ဒါပဲ ”

“ ဟင် . . ကြည့်စမ်း . . ကြည့်စမ်း . . ညည်းတော်တော် လူပါးဝပါလား ပိုးအိမ်ရဲ့ . . ဟင်၊ ညည်းကိုယ် ညည်းလဲ ပြန် ငဲ့ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဟဲ့ . . ဟိုသူငယ် မင်းရည်းစား အခုဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီ၊ စကတ်၊ ဖိနပ်၊ အိတ် အားလုံးဟာ ငါ့ဆီက အကြွေးဝယ်ထားတာချည်းပဲ . . ၊ ကြွေးကဖြင့် တစ်ပြားမှ မဆပ်ရသေးဘူး၊ အဝတ်အစားတွေက ဟောင်းတောင်နေပြီဆိုတော့ ဘယ်သူလွန်သလဲ ဆိုတာ မင်းပဲစဉ်းစားကြည့် . . . ”

“ဟုတ်ကဲ့ .. ဟုတ်ကဲ့ .. စဉ်းစားကြည့်ပါမယ်၊ ကဲ .. ကဲ .. လာ .. ပိုး .. သွားကြရ အောင်၊ အစ်မကြီး သွားတော့မယ်နော်၊ နောက်တော့ ဆပ်ပွါမယ်နော် ... ”

ဟေဝန်က ပိုးအိမ်ရဲ့ လက်ကိုဆွဲကာ ကြံရည်ဆိုင်လေးထဲက ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာ ပါသည်။ ကိုယ့်မှာတော့ ရှက်တာ၊ မျက်နှာပူတာနဲ့ ပဲ ခေါင်းတောင် မမော့ရဲပေမယ့် ပိုးကတော့ မျက်နှာလေး တင်းချီနေကာ ...

“ဟွန်း .. ကြွေးပေးတော့ ပြုံးပြုံး တောင်းတော့မုန်း ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ ... ”

“ကြွေးယူပြုံးပြုံး တောင်းရင်မုန်း ဆိုတာပဲ ကြားဖူးပါတယ် ပိုးရယ် ... ”

“ခုဟာက ပိုးက တပြုံးပြုံးယူတာမှ မဟုတ်တာ ကိုရဲ့၊ ပေးတဲ့သူက တပြုံးပြုံးနဲ့ ပေးခဲ့လို့ ယူခဲ့မိတာ၊ ခုတော့သူက အမုန်းနဲ့ လာတောင်းပြီလေ၊ ပိုး ကြွေးမဆပ်နိုင်တော့ ပိုးကို မုန်းပြီလေ ”

အင်း .. သူ့ အယူအဆနှင့် သူ တော့ ဟုတ်နေတာပင်။

ပိုးကိုကြည့်ရတာ တော့ ကြွေးယူခြင်း၊ ကြွေးတောင်းခံခြင်း သံသရာမှာ ထူသားပေသားကျ နေပုံရပါသည်။ မိန်းမပျိုလေးတန်မဲ့နဲ့ ခုလိုအကြွေးယူရတာကို ဟေဝန် လက်ဖျားခါရသည်။ ပိုးကို အေးအေးဆေးဆေး ဖျောင်းဖျဆုံးမဖို့ စဉ်းစားကာ ...

“ပိုးရယ် .. နောက်ဆို အကြွေးမဝယ်ပါနဲ့ တော့လားကွာ၊ လိုချင်တာရှိရင် ကိုယ့်ကိုပြော လေ၊ ကိုယ်တတ်နိုင်ရင် ဝယ်ပေးမှာပေါ့ ... ”

“ကို မတတ်နိုင်တာ သေချာပြီးသားမို့ ကို့ ကို မပူဆာတာပေါ့ ... ”

“နောက်ဆို ကိုယ်ချွေတာသုံးပြီး ပိုက်ဆံစုထားမယ်လေ .. နော် .. ပိုး၊

အကြွေးတော့ မယူပါနဲ့ ကွာ၊ ခုလို လူလည်ခေါင်မှာ ကြွေးတောင်းခံရတာ ဘယ်လောက် ရှက်စရာကောင်းလဲ၊ ပြီးတော့ ပိုးက အပျိုအရွယ်လေး...၊ အပျိုလေးက အကြွေးထူရင် လူအထင်သေးတယ် ပိုးရဲ့၊ ပိုးက လှပြီးသားပါကွာ၊ ခုလို အဝတ်အစားတွေ ဝယ်မဝတ်လည်း ကိုယ့်မျက်စိထဲမှာ အမြဲလှနေ တာပဲ၊ အဲဒါကြောင့် ”

“ ဟင် ..ဟိုမှာ ..ဟိုမှာ .. ”

ဟေဝန့် စကားတောင် မဆုံးရသေးခင် ပိုးက ဘယ်ဘက်က လမ်းသွယ်လေးဆီ လှမ်းကြည့် ရင်း အထိတ်တလန့် ပြောလိုက်တာမို့ ဟေဝန့်က ရင်တုန်သွားကာ ...

“ ဘာ ..ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင် .. ပိုး .. ”

“ ဟိုကလာနေတာ ပိုးရဲ့ ကြွေးရှင်၊ သူ့ ဆီက ဒီစိန်လက်စွပ် ဝယ်ထားတာ၊ လက်စွပ်လေးက တအားလှတော့ ပိုး အရမ်းကြိုက်ပြီး မနက်ဖြန် ပိုက်ဆံပေးမယ်ဆိုပြီး အလွယ်ပြောလိုက်မိတာ၊ ဒီနေ့ အကြွေးဆပ်ရမှာ၊ ပိုးမှာ ဆပ်စရာ ပိုက်ဆံမရှိဘူး ”

“ ဟာ .. ပြဿနာပဲ ပိုးရာ... ”

“ ဟဲ့ .. ပိုးအိမ် ”

“ ဟယ် မြင်သွားပြီ၊ ကို .. လာ .. လာ .. ပြေးကြရအောင် ”

“ ဟာ မပြေးပါဘူး၊ အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး တောင်းပန်လိုက်လေ .. ”

“ ဒီအဒေါ်ကြီးက အကျိုးအကြောင်းပြောလို့ ရတဲ့ သူမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ဟို အစ်မကြီးထက် တောင် ပွဲကြမ်းတတ်သေးတာ၊ လာ .. လာ .. ပြေးစို့ ... ”

“ ဟဲ့ .. ပိုးအိမ် .. ညည်း .. ရပ်စမ်း .. ”

ပိုးက ညာဘက်လမ်းသွယ်ကျဉ်းကလေးဆီ လှစ်ခနဲ ပြေးဝင်သွားပြီမို့

သူက ပိုးနောက်သို့ ပြေးလိုက်လာရသည်။ အဲဒီ နောက်တော့ နှစ်ယောက်သား
လက်ချင်းတွဲကာ လမ်းသွယ်တွေထဲသို့ ချိုးကာ ချိုးကာ ပြေးဝင်လာရင်း
အဒေါ်ကြီးကို မျက်ချည်ဖြတ်ကာ ချန်ထားခဲ့ရလေသည်။

ဟေဝန်က ပိုးနှင့်အတူ လမ်းဘေးအုတ်ခုံလေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း . . .

“သေပြေး ရှင်ပြေးပါလား ပိုးရယ်၊ ဒုက္ခများလိုက်တာ၊
ပိုးလက်ကလေးကို ထောင်ကြည့် ရတဲ့ အရသာနဲ့ ခုလိုပြေးရတဲ့အရသာ
ဘယ်ဟာက ပိုကောင်းလဲ . . .”

“ကိုနော် . . ပိုးကို ငေါ့တော့တော့ လာမေးမနေနဲ့၊ တကယ်တော့
ခုလိုဖြစ်ရတာ ကို့ ကြောင့် . . .”

“ဗျာ . . ကိုယ် ဘာလုပ်မိလို့ လဲ ”

“မိန်းကလေးဆိုတာ ရည်းစားထားပြီဆိုရင် ကိုယ့်ရည်းစားရှေ့ မှာ
လှတပတလေး ဖြစ်ချင် ကြတာချည်းပဲ၊ ပိုးက ကိုနဲ့ တွေ့ တိုင်း လှနေချင်လို့
အကြွေးဝယ်ဝတ်ရတာ . . ”

ဟေဝန်က ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိတော့တာမို့ ပိုးကို
ငေးကြည့်နေလိုက်ပါသည်။ ကိုယ့် ရည်းစားမို့
ပလီစီချောက်ချက်ပြောတတ်လိုက်တာဟုတော့ အပြစ်မတင်ချင်ပါ။ တကယ်တော့
ပိုး အကြွေးယူတတ်တာဟာ ဟေဝန်နဲ့ မတွေ့ ခင်ကတည်းကဆိုတာ ဟေဝန်
သိပါသည်။ ခုမှ အပြစ် တွေကို ဟေဝန် ခေါင်းပေါ်လာပုံချနေမှန်း သိပေမယ့်
ဟေဝန်က ပြန်မပြောတော့ဘဲ ငြိမ်နေလိုက် ပါသည်။

ပိုးအိမ်ကတော့ ဟေဝန် ကို မကျေနပ်ဟန်ဖြင့် မျက်နှာစူပုတ်နေရင်းက
. . .

“ပိုးသူငယ်ချင်းရဲ့ ရည်းစားဆို ပိုးသူငယ်ချင်းအတွက် အဝတ်အစား၊

အသုံးအဆောင်တွေ လက်ဆောင်ပေးနေလိုက်တာများ သုံးမကုန်လို့
သူများတောင်ပေးပစ်ရတယ်။ ဘာမှလိုလေသေး မရှိအောင်ကို သူ့ ရည်းစားက
ဝယ်ဝယ်ပေးတော့ သူ သူများဆီက အကြွေးဝယ်စရာ မလိုတော့ ဘူးပေါ့ . . ”

“ ပိုး သူငယ်ချင်း ကေခိုင့်ကို ပြောတာ မဟုတ်လား၊ သူ့ လူကြီးကို
ကိုယ်မြင်ဖူးသားပဲ၊ အသက်ကြီးကြီး ပိုက်ရွဲ့ရွဲ့လေ၊ အသားကလည်း မည်းသေး၊ သူ
အဖေထက်တောင် အသက်ကြီး ဦးမလား မသိဘူး . . ၊ အဲဒီ လူကြီးက
လူပျိုဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာလေ၊ စမောဆွဲဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ သူဆိုတော့လည်း ဒီလိုပဲ
ပေးရကမ်းရမှာပေါ့၊ နို့ မို့ ဆို သူ့ ဘယ်သူက ကြိုက်မလဲ၊ ဒီအရွယ်မိန်းမပိုး ရင်
လာဘ်ထိုးရတာ ပဲလေ၊ ကိုယ်က သူ့ လို ဘူးတာကြီးလည်း မဟုတ်၊
စမောဆွဲတာလည်း မဟုတ်၊ အချစ်သက်သက်အတွက် ရည်းစားထားတယ်ဆိုတာ
ငွေရေးကြေးရေး ပါစရာမှ မလိုတာ ”

“ ဟင် . . ကြည့်စမ်း၊ ကိုက လူပျိုမို့ လို့ . . ငယ်သေးတဲ့သူမို့ လို့
မာန်တက်နေတာပေါ့ လေ၊ ပိုးအတွက် ဘာမှဝယ်ပေးစရာ မလိုဘူးလို့
ခံယူထားတယ်ပေါ့ . . ဟုတ်လား ”

“ ရယူလိုမှုအတွက် လာဘ်ထိုးတဲ့အနေနဲ့ တော့ ဝယ်မပေးဘူး
ပြောတာပါ၊ ကိုယ့်မှာ ပိုက်ဆံရှိလို့ ဝယ်ပေးရင်လည်း ပိုးကိုချစ်လို့ ဝယ်ပေးမှာ၊
တကယ့်စေတနာနဲ့ ဝယ်ပေးမှာ၊ ခုလည်း ကိုယ့်မှာ တစ်ကျပ်ရှိရင် ပိုးကို
တစ်ကျပ်ဖိုးအပြည့်ဝယ်ပေးပြီး ကိုယ်ကတော့ အငတ်ခံ ရမယ်ဆိုလည်း ခံနိုင်ပါတယ်
ပိုးရယ်၊ ကိုယ် ပိုက်ဆံရှာနိုင်တဲ့ တစ်နေ့ ကျ ပိုးကို မတောင့်တရ အောင်
ထားပေးချင်တဲ့ စိတ်ရင်းမျိုး ကိုယ့်မှ ရှိပြီးသားပါ ”

“ အဲဒီ နေ့ က ဘယ်တော့ ရောက်လာမှာလဲ၊ ကို
သင်တန်းတွေကလည်း တက်လို့ ကိုမပြီး တော့ဘူး၊ လူတကာ ဒီလိုပဲ
သင်တန်းတက်ရင်း အလုပ်လုပ်နေကြတာ၊ ကိုလည်း လုပ်ပေါ့၊ ဘကြီး က
မလုပ်စေချင်ရင် ဘကြီး မသိအောင်လုပ်ပေါ့၊ ခု ကိုက အစ်မမဝင်းမြကို

အကြွေးဆပ်မယ်လို့ ကတိပေးထားခဲ့ပြီးပြီဆိုတော့ သူက ကို ဆီလာပြီး
အကြွေးတောင်းတော့မှာ၊ ဆပ်စရာ ပိုက်ဆံမရှိ ရင် ကိုပဲ ရှက်ရမှာ ”

ဟေဝန်က သက်ပြင်းချရင်း . . .

“ ကိုယ် အလုပ်လုပ်ပါ့မယ် ပိုးရယ် . . . မနက်ဖြန်ကစပြီး
ကိုယ်အလုပ်ထွက်ရှာပါ့မယ်၊ ပိုးရဲ့ အကြွေးတွေကို ကိုယ် ဆပ်ပေးပါ့မယ်၊ ပိုးလည်း
အကြွေးရှင်တွေ ရင် ခုလို ပြေးလွှားရှောင်ပုန်း မနေနဲ့ တော့၊ ကိုယ့်ဆီပဲ
လွှတ်လိုက်တော့၊ ကိုယ် ကြည့်ရှင်းပေးမယ် . . . ဟုတ်ပြီလား ”

“ အဟင်း . . . အဲဒါကြောင့် ကို့ ကို ချစ်ရတာ ”

ပိုးက ဟေဝန် ပခုံးကို မထိတထိလေးတွန်းမှီလာပြီး
ချစ်စဖွယ်အမူအယာလေးနှင့် ပြော လိုက်တာမို့ ဟေဝန်လည်း အမောပြေကာ
ကြည်နူးချမ်းမြေ့သွားရပါသည်။

*

အခန်း (၂)

“ တီးတောင် ... တီးတောင် ... ”

တံခါးဘဲလ် မြည်သံက အဆက်မပြတ် ပေါ်လာတာမို့ အိပ်ရာထဲမှာ နှပ်နေသော သံသာသာက ပျင်းရိပျင်းတွဲ ထလိုက်ရင်း ...

“ မနက်စောစောစီးစီး ဘယ်က ပြဿနာထုပ် ရွေ့ လာသလဲမသိဘူး၊ ဘဲလ်ကို ဒီလောက် တောင် ဆက်တိုက်တီးနေတာ နောက်က ကျားလိုက်လာလို လား .. ငှား .. ”

သာက အားရပါးရ တစ်ချက်သမ်းလိုက်ရင်း အိမ်နေရင်းဝတ်သည့် မွှေးပွဖိနပ်လေးကို စွပ် ကာ အိမ်ရှေ့ သို့ ထွက်လာပါသည်။ အပြင်ကို ချောင်းကြည့်လိုက်တော့ သူငယ်ချင်းမကြီး တင်ဇာမင်းကျော်ရဲ့ မျက်နှာပြည့်ပြည့်ဝိုင်းဝိုင်းကြီးကို အနီးကပ်မြင်လိုက်ရပါသည်။ သာသူငယ်ချင်း တင်ဇာက ပွင့်လိုမျိုး ဝဖိုင့်နေသူမို့ မူရင်းမျက်နှာကိုက ပြည့်ဖြိုးဝိုင်းစက်လှသူပင် .. ။ ချောင်းကြည့်ပေါက်ကို ပြူးပြူးကြီး စိုက်ကြည့်နေသော ဇောကြောင့်သာ မျက်စိကျယ်သွားကာ တံခါး ဖွင့်လိုက်ရင်း ...

“ မနက်စောစောစီးစီး တံခါးဘဲလ်ကို သေပြေးရှင်ပြေးနှိပ်ရသလား ဇာရယ်၊ နား နားပြီး နှိပ်ပါဦးတော့ ... ၊ အိပ်ရာပေါ်မှာ နှပ်နေတဲ့ ဇိမ်လေးတောင် ပျက်သွားတယ်၊ တကယ်ပါပဲ .. ပြော .. ဘာလဲ၊ ဘာအရေးကြီးလာသလဲ၊ ငှား .. အိပ်ချင်လိုက်တာဟယ် ”

သာက ဇောကိုပြောရင်း လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်၊ ခါးကိုကော့ကာ

အပျင်းဆန့်၍ သမ်းလိုက် ပြန်ပါသည်။ ဇာက သူ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဖြင့် သာ့ကိုတွန်းတိုက်ကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာရင်း . . .

“ ငါအခုပြောမယ့် စကားကိုသာ ကြားလိုက်ရရင် အိပ်ချင်နေတဲ့ နင့်စိတ်တွေ ချက်ချင်း နိုးကြားလာမှာပါ သာရယ် . . . ”

“ ဘာစကားမို့ လို့လဲ . . . ”

ဇာက အိမ်ထဲကို ဟိုဟိုဒီဒီ ဝေ့ကြည့်လိုက်ရင်း အသံကိုနှိမ့်လျက် . . .

“ ကြီးကြီးတင်ရော . . သာ ”

“ ဘုန်းကြီးကျောင်း သွားတယ် . . . ”

“ ဒေါ်စိန်ရော . . . ”

“ ဒေါ်စိန်လည်း ပါသွားတယ်၊ အပြန် ဈေးဝင်ဝယ်ကြမှာမို့ လို့ တဲ့ . . ၊ မနက်အစောကြီး တံခါးထဖွင့်ပေးရတော့ ငါ အိပ်ရေးပျက်တယ်ဟာ၊ ခုမှ ပြန်နှပ်နေရုံရှိသေး . . နင်ကတော့မှောင့် . . . ”

“ အပြစ်တင်မစောနဲ့ ဟဲ့ . . ငါက လင်းညိုအကြောင်း ပြောမလို လာတာ . . . ”

“ ဟင် . . မောင် . . ဘာဖြစ်လို့လဲ . . . ”

“ မနေ့ ညက ဟိုဘက်ရပ်ကွက်ထဲမှာ လင်းညိုတို့ အုပ်စုနဲ့ ဟိုဘက်ရပ်ကွက် အုပ်စုနဲ့ ရန် ဖြစ်ကြလို့ တဲ့ . . . ”

“ ဟယ် . . ဖြစ်ပြန်ပြီလား ”

“ ဟုတ်ပါ့ . . ၊ ဒီတစ်ခါက ပိုပြင်းထန်တယ်၊ လင်းညိုရိုက်ထည့်လိုက်တာ ဟိုဘက်အုပ်စုက တစ်ယောက်က တော်တော် အခြေအနေဆိုးတယ်တဲ့ . . . ”

“ ဘုရား . . ဘုရား . . ”

သာက ဘုရားတရင်း ကိုယ့်ရင်ဘတ်လေး ကိုယ်ဖိကာ ရင်တွေ
တုန်လာသည်။

“အဲဒါ . . .ဟိုဘက် မိသားစုက လင်းညိုကို တရားစွဲမှာတဲ့၊
ကြေးအေးစေချင်ရင် လင်းညိုက လျော်ကြေးပေးရမယ်တဲ့ ”

“ သူ့မှာ ပိုက်ဆံမှ မရှိတာဟယ်၊ ဒုက္ခပါပဲ . . . ”

“ လင်းညိုလိုလူကို ရည်းစားတော်ထားတဲ့ နင့်ဒုက္ခကလည်း မသေးဘူး ”

ဇာကတော့ သူ့ကိုပဲ အပြစ်ပြောချင်သည်။

လင်းညိုပြဿနာတစ်ခုဖြစ်တိုင်း ပူပင်ကြောင့်ကြ ရသော သူ့ကို မကြည့်ရက်တာမို့
လင်းညိုကို ဖြတ်ပစ်လိုက်ဖို့ အခါခါတိုက်တွန်းသော်လည်း သာ က မောင့်ကို
မပြတ်နိုင်ပေ . . .။

မောင်နဲ့ မတွေ့ ခင်တုန်းကအထိတော့ သူ့ဘဝဟာ ပူပင်ကြောင့်ကြမှု
သိပ်မရှိတဲ့ ဘဝ မျိုးပင် . . .။ သူ့မှာ ဖေဖေမရှိတော့ မေမေကလည်း သူ
အိမ်ထောင်နှင့်သူ အဆင်ပြေသည်။ သူ့အဒေါ် ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးက သူ့ကို
ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အမွေစားအမွေခံ မွေးစားထားခဲ့တာပင်။

ကြီးကြီးတင်ဟာ ခုတော့ အလုပ်ကနေ အငြိမ်းစားယူလိုက်ပြီး
အေးအေးဆေးဆေး ဘုရား နှင့်တရားနှင့် နေသည်။ ကြီးကြီးတင်က
အချမ်းသာကြီးမဟုတ်ပေမယ့် သူ့ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ သူ့ ဘကြီး မဆုံးခင်က
ရှာဖွေပေးထားခဲ့တဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုလေးတွေရှိတာမို့ စီးပွားရေးအတွက်တော့
ကြောင့်ကြစရာမလို။ မြေညီထပ် တိုက်ခန်းနှစ်ခန်းကို ငှားစားထားပြီး သာတို့
တွေက သုံးလွှာ တိုက်ခန်းမှာ နေကြသည်။ ဆွေဦးမျိုးစပ်ထဲက ဒေါ်စိန်ကို
အဖော်သဟဲအဖြစ် အတူခေါ်ထားတာမို့ အိမ်မှုကိစ္စတွေကို ဒေါ်စိန်က
တာဝန်ယူသည်။ ခုလို ဘုန်းကြီးကျောင်း သွား၊ ဈေးဝယ်သွားသည့် အခါ
ကြီးကြီးတင်က ဒေါ်စိန် ကို ခေါ်သွားတတ်သည်။

သုန္ဒရီတော့ ဘာမှ ထွေထွေထူးထူး တာဝန်ယူစရာမရှိဘဲ
အေးအေးဆေးဆေး ကျောင်း တက်နေနိုင်သည်။ သာက ဒဂုံတက္ကသိုလ်မှာ
နောက်ဆုံးနှစ် စာမေးပွဲ ဖြေထားပြီးပြီမို့ လတ်တလောမှာတော့ အလုပ်လည်းမရှိ၊
ကျောင်းလည်း မတက်ရတော့ဘဲ အေးအေးလူလူ အားအားယားယား ဖြစ်နေသည်။

သာ မောင်နဲ့ စတွေ့ ခဲ့တာ ခုဆို နှစ်နှစ်ရှိခဲ့ပြီပေါ့။ မောင်ဟာ
အလွန်ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိ သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါပဲ။ မောင့်မျက်လုံးတွေနဲ့
ဆုံတဲ့ တစ်ခဏလေးမှာ သူ့ရင်တွေ ဖြောင်းဆန်အောင် ခုန်ခဲ့ရတဲ့နေ့ ကို ခုထိ
မှတ်မိသေးသည်။

မောင်က သာတို့ နဲ့ တစ်လမ်းကျော်က တိုက်ခန်းမှာ ငှားနေသည်။
မောင့်အလုပ်က စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ဂစ်တာတီးတဲ့အလုပ်။
အနုပညာသမားမို့ လို့ လားမသိ မောင်က စိတ် ဆတ်သည်။ ထစ်ခနဲရှိ
လက်ပါချင်သည်။ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းမှာ တစ်ယောက်တည်းနေသည့် မောင့် ကို
ဘယ်ကလာတဲ့ ဘယ်လိုစစ်မြစ်မှန်း မသိပေမယ့် သာကတော့ ချစ်ရပါသည်။
ဝင်ငွေမကောင်း လှတဲ့ မောင့်ရဲ့ မပြည့်စုံမှုလေးတွေကိုလည်း တတ်နိုင်သလောက်
ဖြည့်ဆည်းပေးချင်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ မေမေက သူ့ကိုခေါ်ပြီး မုန့်
ဖိုးသိန်းချီပေးတဲ့အခါ သာက ထိုပိုက်ဆံလေးတွေကို မသုံးရက်ဘဲ
မောင့်အတွက်လိုအပ်တာလေးတွေ ဝယ်ခြမ်းပေးပစ်ခဲ့တာပင် . . .။

“ ဇာ . . နင် ခဏစောင့်၊ ငါ မျက်နှာသစ် အဝတ်လဲလိုက်ဦးမယ်၊ ပြီးရင်
မောင့်ဆီ သွားရ အောင် . . . ”

“ စိတ်ပျက်လိုက်တာဟာ . . . ”

“ ဘာလဲ နင်မလိုက်ချင်လို့ လား၊ နင် မလိုက်ချင်လည်းနေ၊ ငါ့ ဘာသာ
သွားမယ် ”

“ နင်တစ်ယောက်တည်း သွားလို့ ဖြစ်မလားဟဲ့ . . .၊ စိတ်ညစ်တယ်၊

နင် အဲဒီ လို ခုနစ်လွှာ အခန်းကို တက်တိုင်း ငါ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနဲ့
လိုက်လိုက်တက်ရတာ ဘယ်လောက် ပင်ပန်းတယ် မှတ် သလဲ . . . ၊ လင်းညိုပေးတဲ့
ဒုက္ခက ငါ့ကိုပါ ထိခိုက်တယ် . . . ”

“ ချစ်ဇာလေးကလည်းဟယ် . . အချင်းချင်းတွေပဲ၊ သည်းခံမှပေါ့၊
လှေကားများများတက် ရင် ဝိတ်ကျတယ်ဟဲ့ . . . ”

“ တော်ပါပြီ . . . ၊ ဝိတ်မကျလည်း နေပစေ ”

ဇာက စူပုပ်နေသည်။ သာက အမြန် မျက်နှာသစ်အဝတ်လဲပြီး
ပိုက်ဆံအိတ်လေးကို ဆွဲကာ ဇာနဲ့ အတူ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

သာတို့ မောင့်တိုက်ခန်းဘဲလ်ကိုနှိပ်လိုက်တော့ မောင်က
အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် တံခါးလာဖွင့် ပေးသည်။ မောင့်မျက်နှာပေါ်မှာ ဒဏ်ရာတွေနှင့် . .

။

“ ဟယ် . . မောင်ရယ်၊ ဒဏ်ရာတွေကလည်း မနည်းပါလား ”

“ အား . . နာတယ်၊ မကိုင်နဲ့ . . . ”

သာကအခန်းထဲသို့ သွက်သွက်လေး လှမ်းဝင်ရင်း မောင့်မျက်နှာကို
လှမ်းကိုင်လိုက်တာမို့ မောင်က ညည်းညူလျက် ခေါင်းငဲ့ရှောင်ထွက်သွားပြီး . . .

“ စောစောစီးစီး ဘာလာလုပ်တာလဲ . . . ”

“ မောင်တို့ ညက ရန်ဖြစ်ကြတယ် ကြားလို့ . . . ”

“ အလကားပါကွာ၊ ဟိုဘက်လမ်းထဲက ကောင်တွေ၊ အချိုးမပြေလို့
ဆုံးမပေးလိုက်တာ”

“ သူတို့ ကို ဆုံးမရုံဆို မောင့်မျက်နှာမှာ ဒီလောက် ဒဏ်ရာ
ပါလာစရာလား . . . ”

“မောင်က နည်းနည်းပါးပါးပါ။ ဟိုကောင်တွေ ဒါထက် ဆယ်ဆဆိုးတယ် ..”

“သာ အကုန်ကြားပြီးပြီ၊ ဟိုဘက်က မောင့်ကို လျော်ကြေးဘယ်လောက်တောင်းလဲ ...”

“ဆယ်သိန်းတဲ့ .. ဆယ်သိန်း ..”

လင်းညိုက လက်ဆယ်ချောင်းထောင်ပြရင်း ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဘုရားရေ .. များလိုက်တာ၊ မောင့်မှာ အဲဒီ လောက် ရှိရဲ့ လား ”

“မရှိဘူး၊ ရှိလည်း မပေးဘူး၊ ထောင်ကျခံလိုက်ရုံပဲ ...”

“မောင်က ထောင်ကျခံနိုင်ပေမယ့် သာကတော့ သာရည်းစားကို ထောင်ကျမခံနိုင်ဘူး မောင်၊ ဒီပိုက်ဆံကိုလျော်ဖို့ ကြိုးစားရမှာပဲ ...”

“ဟဲ့ .. နင့်မှာဖြင့် မရှိဘဲနဲ့ ...”

ဇာက သူ့ကို တံတောင်နှင့် တွတ်ရင်း ပြော၏။ သာကလည်း သာလည်ပင်းက ငါးမူးသား ရွှေဆွဲကြိုးလေးကို ဖြုတ်လိုက်ပြီး ...

“ရော့ .. လောလောဆယ် ဒါယူပြီး ရောင်းထားလိုက်၊ သုံးသိန်းလောက်တော့ ရမှာပဲ၊ ဒီလောက်ပဲ အရင်ပေးပြီး ညှိနှိုင်းထားလိုက်၊ ကျန်တဲ့ပိုက်ဆံ သာ ရှာပေးမယ် ”

“ဟဲ့ .. သာ၊ နင့်ဆွဲကြိုးမရှိတာ ကြီးကြီးတင်သိရင် နင်ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ၊ ကျန်တဲ့ ပိုက်ဆံကိုရော နင် ဘယ်လိုရှာမှာလဲ ”

ဇာကသာ ချထားသည့် ဆွဲကြိုးကို ဆတ်ခနဲ ပြန်ကောက်ယူလိုက်တာမို့ သာက ပြန်လု လိုက်ရင်း ...

“အသာနေစမ်းပါ ဇာရယ် ...”

“ အသာမနေနိုင်ဘူးဟဲ့၊ ဒီကိစ္စအတွက်

ကာယကံရှင်ယောက်ျားရင့်မာကြီးက မရှာဘဲ နင်က ရှာစရာလား၊ နင့်မှာ ဘာဝင်ငွေရှိလို့ လဲ . . . ”

“ ကဲ . . ကဲ . . ကျုပ်ရှေ့လာပြီး အငြင်းပွားမနေနဲ့၊ ပြန်ကြတော့၊ သာ .

. သာ့ ချစ်သူငယ်ချင်းကြီးကို ခေါ်ပြီး မြန်မြန်ပြန်တော့၊ ကြားရ မြင်ရတာ စိတ်ရှုပ်တယ်၊ အိမ်လေးတယ် ”

“ ဘာ . . ဘာ . . လင်းညို နင် ဘာစကားပြောတာလဲ၊ ငါ့ဘာသာ ဝတာ

နင့်အပူလား၊ ငါ့ ခန္ဓာကိုယ်က လေးပေမယ့် ငါက နင့်လို ဆန်ကုန်မြေလေး မဟုတ်ဘူးဟဲ့ . . . ”

“ အဲဒီ ဆန်ကုန်မြေလေးက ခင်ဗျား သူငယ်ချင်းရဲ့ ရည်းစားလေ၊

ခင်ဗျား ဘယ်လောက် အဖျက်အမှောင့် လုပ်လုပ် သာက ကျုပ်အပေါ် အချစ်မပျက်ဘူးလေ၊ အဲဒီ တော့ ခင်ဗျားကြီး ဘာ တတ်နိုင်သေးလဲ ”

“ ဟင် . . ကြည့်စမ်း၊ လင်းညို . . နင် ”

“ ကဲ . . တော်ကြပါတော့၊ စိတ်ဆင်းရဲရတဲ့အထဲ၊ နင်တို့ နှစ်ယောက်က

ငါ့အလယ်မှာ ထားပြီး စကားနိုင်လှနေကြသေးတယ် . . . ”

“ နင့်လူက စကားပြောတာ လွန်လွန်းတာကို သာရဲ့၊ ငါ့မှာ

ခုနှစ်လွှာအထိလည်း မောကြီး ပမ်းကြီး တက်လာရသေးတယ်၊ ဒီရောက်တော့လည်း ဒင်းက ရင်ဝကို ဖနောင့်နဲ့ ဆောင့်ကန်သလို စကားမျိုးပြောတယ် ”

“ ခင်ဗျားကို ဘယ်သူက ပင့်ဖိတ်ထားလို့ လဲ ဒေါ်ဝတုတ်ရဲ့၊ ချစ်သူချင်း

တစ်ခါမှကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် မတွေ့ ရဘူး၊ အမြဲတမ်း ခင်ဗျားကြီးက ကန့် လန့် ကန့် လန့် နဲ့၊ စိတ်လေ တယ် . . . ”

“ နင့်ကို စိတ်မချလို့ ကန့် လန့် လုပ်နေတာဟယ် . . ဘာဖြစ်လဲ၊ နင်

တစ်ယောက်တည်း နေတဲ့ တိုက်ခန်းကို သာ တစ်ယောက်တည်း မလွှတ်နိုင်လို့
ငါလိုက်လာတာ၊ သူငယ်ချင်း အချင်းချင်း စောင့်ရှောက်ရမယ့် ဝတ္တရား ငါ့မှာရှိတယ်
”

“ ခင်ဗျားပြောပုံကြီးက ကျုပ်ကပဲ လူရမ်းကားကြီးလိုလို ”

“ မဟုတ်လို့ လား . . ၊ ထစ်ခနဲရှိ ရန်ဖြစ်တတ်တဲ့ ဂျစ်ကန်ကန်
ဆောင့်ကြွားကြွားနဲ့ ၊ ဘယ်သူ့မှ ဂရုမစိုက်ဘဲ ထင်ရာစွတ်လုပ်တတ်တဲ့ နင့်ကို ငါ
နည်းနည်းမှ မယုံဘူး လင်းညို၊ သာ့ကို ပြောမရလို့ သာ နင်နဲ့ ချစ်သူဖြစ်နေတာကို
ကြည့်နေရပေမယ့် နင့်လိုလူနဲ့ သာနဲ့ မတန်ဘူးလို့ ပဲ ငါ ယူဆထားတယ်လေ . .
.ဘာဖြစ်လဲ ”

“ အဟက် ဟက် . . တော်တော် သနားစရာကောင်းတဲ့ ဒေါ်ဝတုတ်၊
သူမစွံတိုင်း သူများ တကာရှေ့က လာပိတ်ဆို နေတယ် ”

“ ကဲ . . တော်ပါတော့ မောင်၊ သာ့သူငယ်ချင်းကို မောင် ဒီလောက်ပြောဖို့
မလိုဘူး၊ သူ လိုက်ပေးလို့ ကြီးကြီးက သာ့ကို စိတ်ချတာ၊ သူမပါရင် သာ
မောင့်ဆီ လာလို့ ရမှာတောင် မဟုတ် ဘူး၊ ဇာ . . နင်လည်းတော်တော့၊
နင့်ကိုလည်း ငါတောင်းပန်တယ်၊ မောင် . . လာ . . ဒဏ်ရာတွေ ဆေးထည့်ရအောင် .
. . ”

သာက ဆေးပစ္စည်းတွေ ထားသည့် ဗီရိုဘက်သို့ လျှောက်သွားပြီး
လိုအပ်သည့် ပစ္စည်း လေးတွေကို ထုတ်ယူလာသည်။ မောင့်အိမ်ကိုလာနေကျမို့
ဘယ်ပစ္စည်း ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ကအစ သာ သိနေသည်။

သာက လင်းညိုမျက်နှာတစ်ဝိုက်က ဒဏ်ရာတွေကို အရက်ပြန်နှင့်
ဆေးပြီး ဆေးထည့်ပေး နေတာကို ဇာက စိတ်ပျက်လက်ပျက်
ထိုင်ကြည့်နေရပါသည်။

ဇာ့ရင်ထဲမှာတော့ သာ့ကိုသာ နှမြောနေမိပါသည်။ သာဟာ

လင်းညိုလိုလူနဲ့ လုံးဝမတန်။ သာက အဖြူ အရိုး အရိုင်းဖြစ်ပြီး လင်းညိုက အမဲ အလည် အမှိုက်ကောင်ဟု ဇာက ယူဆသည်။

စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုမှာ သွားစားရင်း ထိုဆိုင်မှာ ဂစ်တာတီးတဲ့ လင်းညိုနဲ့ သာတို့ တွေ့ခဲ့ ကြတာပင်။ ရည်းစားလုံးဝမထားဖူးခဲ့တဲ့ သံသာသာဟာ လင်းညိုရဲ့ ရီဝေညှို့ ငင်သောအကြည့်များ နှင့် လည်ဝယ်ပါးနပ်သော ဆက်ဆံရေးတွေထဲက ရုန်းမထွက်နိုင်ဘဲ ငြိခဲ့ကြသည်။

ဇာကတော့ လင်းညိုရဲ့ ရုပ်၊ စိတ်၊ အလုပ်၊ အပြော၊ အမူအကျင့် . . အားလုံးအားလုံးကို သဘောမကျနိုင်ခဲ့ပါ။ စာကလေး အမောက်ထောင်သလို ဆံပင် ဦးစွန်းဖုတ်ကို ဂျဲလ်လိမ်းကာ ဘယ်ညာ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ပွတ်ညှပ်၍ ထောင်အောင်လုပ်တဲ့ အပြုအမူကိုလည်း မုန်းသည်။ လက်ဖျံပေါ်က ဆေးမှင်ကြောင်ကိုလည်း မုန်းသည်။ သူ့ကိုကြည့်တဲ့ အကြည့်စူးစူးတွေကိုလည်း မုန်းသည်။ ပိုက်ဆံမရှိဘဲ ရမ်းကားတတ်တာကိုလည်း မုန်းပါသည်။

လင်းညိုကိုပြန်မကြိုက်ဖို့ ဇာက ငိုကြီးချက်မဖြစ်ပြီးတော့တောင် သူ့ကို တားခဲ့သေးတာ ပင်။ သို့သော် သာဟာ ဘယ်လိုမှတားမရဘဲ ဘာမဟုတ်တဲ့ သူလိုလူကို တန်းတန်းစွဲခဲ့တာဟာ ရှေးဘဝက ပါလာတဲ့ မကောင်းတဲ့ ဝဋ်ကြွေးများလားဟုတောင် ဇာက ထင်မိပါသည်။

“ မောင် . . ဒီနားလေးက ဒဏ်ရာနည်းနည်းများတယ်၊ ပလာစတာ ကပ်ပေးမယ်နော် ”

“ အင်း . . . ”

“ နာလား မောင် ”

“ မနာဘူး . . . ”

“ ကဲ . . ဒါဆို ရပြီ ”

အသံတွေက ကြားနေရတာ လည်း စိတ်မချမ်းသာ။ ဖြစ်နိုင်ရင် နားပိတ်ထားချင်သည်။

“ မောင် .. မောင်ရိုက်လိုက်တာ ဟိုတစ်ခါ ရန်ညှိုးရန်စရှိတယ်လို့ မောင်ပြောဖူးတဲ့ ဘုန်းကျော်ဆိုတဲ့ တစ်ယောက်လား ... ”

“ အင်း .. ”

“ ဒဏ်ရာတော်တော်များသွားလားဟင် ”

“ များမများတော့ မသိဘူး၊ ဆေးရုံတင်ထားတယ် ကြားတာပဲ၊ တမင် အမှုကြီးချင်လို့ ပုံကြီး ချဲ့တာပါ၊ အလကားလူတွေ လူကို ငွေညစ်ချင်တိုင်း ... ”

“ ဘယ်ဆေးရုံမှာလဲ ... ”

“ ဟိုဘက်လမ်းထိပ်က (x x x) ဆေးရုံမှာတဲ့ ... ”

“ ဪ ... ”

သာက ခဏ ငြိမ်သွားပြီးမှ ...

“ မောင် .. ဒီဆွဲကြိုးလေး သွားရောင်းပြီး ရတဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ ခဏပြောဆို တောင်းပန်ထား လိုက်ပါလားဟင် ”

“ မတောင်းပန်ပါဘူး၊ ဘာမှလည်း မပေးနိုင်ဘူး ”

“ ကဲ .. ပြီးရော .. ဒါဆိုလည်း ဆွဲကြိုး ပြန်ယူသွားတော့မယ် ”

သာက လင်းညိုရှေ့မှာချထားသည့်ဆွဲကြိုးကို ပြန်ကောက်ယူကာ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်တာမို့ ဇာနည်နည်း ရင်အေးသွားရသည်။ သူ့ဘက်က တစ်ပြားမှ မပေးခဲ့ရလေ ကောင်းလေပေါ့ .. ။

“ ကဲ .. သာသွားတော့မယ် မောင်၊ မောင်လည်း နားတော့နော်၊ အကိုက်အခဲပျောက်ဆေး လေး သောက်ပြီး အိပ်လိုက်ဦး ”

သာက လင်းညိုကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ဇာနည်အတူ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ သာမှာ ဇော့ကိုလည်း စကား မပြောနိုင် . . ။ မောင့်အတွက် ဘာလုပ်ပေးရရင် ကောင်းမလဲဆိုတာကိုသာ စဉ်းစားလာသည်။ ဘာမှမလုပ်ပေးပဲတော့ မနေနိုင်ပါ။ ခက်တာက သာမှာ ပိုက်ဆံ များများမရှိ . . ။ တစ်ခါတစ်လေ မေမေပေးတဲ့ မုန့်ဖိုးနဲ့ လစဉ်ပုံမှန် ကြီးကြီးတင်ပေးသည့် မုန့်ဖိုးကိုပဲ သုံးစွဲနေရတာ ။ တခြားမှာ လည်း သာ ပိုက်ဆံမရှာတတ်။ ချေးရ ငှားရမည့်လူလည်း မရှိ။ သူငယ်ချင်းဆိုလို့ လည်း ဇာ တစ်ယောက်ပဲ အရင်းအချာရှိတာ။ ဇာတစ်ယောက်ကလည်း သူရတဲ့ မုန့်ဖိုးကို သူစားလို့ တောင် မလောက်တာမို့ တစ်ခါတစ်ခါ သာကတောင် သူ ပြန်ချေးရသေးတာ။

ဇာကတော့ သာ စဉ်းစားလာတာကို မသိဘဲ . . .

“ သာ . . ဒီတစ်ခါ နင်လုပ်တာ မှန်တယ်၊ ငါဖြင့် နင် ဆွဲကြိုးထားခဲ့မလားလို့ စိတ်ပူနေတာ၊ တစ်ခါတစ်လေ အဲဒီ လိုပစ်ထားလိုက်မှ နောက် ဒါမျိုး မရမ်းကာရဲဘဲ နောင်ကြဉ်သွားမှာ၊ ဟဲ့ . . ဒါက ဘယ်လဲ၊ အိမ်ပြန်မှာ မဟုတ်ဘူးလား . . . ”

သာက အိမ်ပြန်လမ်းဘက်ကို မချိုးကွေ့ဘဲ လမ်းမကျယ်ကြီးဘက်သို့ ဦးတည်သွားလိုက် တာမို့ ဇာက တအံ့တဩမေးသည်။ သာက မျက်မှောင်လေး ကြုတ်ကြုတ်နှင့် ခပ်သွက်သွက်သာ လျှောက်နေသည်။ ဇာမေးတာကို မဖြေ။

“ ဟဲ့ . . မေးနေတာကို ”

“ ဇာရယ် . . တိတ်တိတ်နေပြီးတော့သာ လိုက်ခဲ့ပါဟယ် ”

“ နင် ဘယ်သွားမှန်းမသိတာကို ငါက ဘယ်အထိ လိုက်ရမှာလဲ၊ ငါ လမ်းများများ မလျှောက်နိုင်ဘူး၊ ပေါင်ပွန်းတယ် ”

“ ဒီ ထိပ်နားတင်ပါ၊ နင်မလျှောက်နိုင်လည်း ပြန်နှင့်တော့၊ ငါ့ဘာသာ သွားမယ် ”

“ကျွတ် .. သာကလည်းဟာ ..”

ဇာက သာ ဘယ်သွားပြီး ဘာလုပ်မယ်မှန်း မသိတာမို့ စိတ်မချစွာပင် ဆက်လိုက်လာရပါ သည်။ လမ်းမထိပ်ရောက်တော့ သာက အသင့်တွေ့ ရသော ရွှေဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲကို လှမ်းဝင်သွား ပါတော့သည်။ ဇာသည် ခုမှ သာ့အကြံကို သဘောပေါက်သွားကာ ...

“ သာ .. နင် .. နင် .. ဆွဲကြိုးလာရောင်းတာလား ”

“ အေး .. ”

“ မရောင်းနဲ့၊ လာ .. ပြန်မယ် ”

“ မရောင်းလို့ မဖြစ်ဘူး ဇာ၊ လောလောဆယ် ဒီပိုက်ဆံနဲ့ အရင်ဖြေရှင်းထားမှ မောင့်ကို သူတို့ မတိုင်ရဲမှာ၊ ဒီက ပိုက်ဆံရပြီးရင် ဘုန်းကျော်ကို တင်ထားတဲ့ဆေးရုံကို လိုက်သွားပြီး တောင်းပန်ပြောဆို ညှိနှိုင်းရမှာ၊ မောင်က ထောင်ကျခံနိုင်ပေမယ့် ငါကတော့ မောင့်ကို ထောင်ကျ မခံနိုင်ဘူး၊ မောင် မဖြေရှင်းရင် ငါ ဖြေရှင်းရမှာပဲ၊ ချစ်သူချင်းဆိုတာ သူ့ ကိစ္စ ကိုယ့်ကိစ္စ မခွဲခြားဘဲ ဖြေရှင်းရင်ဆိုင်ပေးရမယ်လေ ... ”

ဇာမှာ ဘာမှ ဆက်မပြောနိုင်တော့ဘဲ သူတော်ကောင်းမကြီး သံသာသာ့ကိုသာ ကြောင်တောင်ကြီး ငေးကြည့်နေလိုက်ရပါသည်။

သာက ဆိုင်ရှင်နှင့်ပြောဆိုကာ သူ့ ဆွဲကြိုးကို ရောင်းနေသည်။ ဟိုက ထုတ်ပေးသည့် ပိုက်ဆံထုတ်ကို လှမ်းယူလိုက်ချိန်မှာ သာ့မျက်နှာက နည်းနည်းကြည်လင်လာသည်။

“ လေးသိန်းတောင် ရတယ်၊ ရွှေဈေးက တက်နေတာကိုး၊ ဒီလောက်ဆို မဆိုးဘူး၊ စရံ သဘောမျိုး ပေးလိုက်ရင် မျက်နှာပန်းလှတယ်၊ ဇာ .. နင်ပြန်ချင်ပြန်တော့လေ၊ ငါ ကားငှားပြီး ဆေးရုံကို သွားလိုက်ဦးမယ် ”

“ မသွားလို့ မဖြစ်ဘူးလားဟာ . . . ”

“ မဖြစ်လို့ ပေါ့ဇာ ”

“ ဟိုဘက်က အရမ်းတင်းမာနေကြမှာ၊ ဘုန်းကျော်ဆိုတာကလည်း ရမ်းရမ်းကားကား လူမျိုးလေ . . .၊ နင်နဲ့ အဲဒီ ဘက်ကလူတွေနဲ့ ပတ်သတ်ဖို့ တောင် မအပ်စပ်ပါဘူး၊ နင် ဒီလိုတွေ လိုက်လုပ်တာကို ကြီးကြီးတင်သိရင်လည်း ရင်ကျိုးရှာမယ် . . . ”

ဇေ့စကားကြောင့် သာမာန် မျက်ရည်တွေ ဝဲလာရပါသည်။ သာလည်း ဒါမျိုးတွေ ဘယ်လုပ် ချင်ပါ့မလဲ . . .။ သာဘဝမှာ ဒီလိုမျိုး လူမျိုးတွေနဲ့ ပတ်မှမပတ်သတ်ခဲ့ဖူးတာပဲ။ သို့သော်လည်း မောင့်ကိုချစ်တဲ့ ဇောအဟုန်က သာ့ကို ဒီလိုလုပ်ဖို့ တွန်းအားတွေပေးနေခဲ့တာ . . .။

သာက ပါးပြင်ပေါ် ပြုတ်ကျလာသည့် မျက်ရည်တစ်စကို လက်ခုံဖြင့် ပွတ်သုတ်လိုက်ရင်း

“ ကြီးကြီးကိုတော့ အားနာပါတယ်ဇာရယ်၊ ဒါပေမယ့် မောင့်ကိုလည်း ကြည့်မနေနိုင်ဘူး ”

“ နင်တော့ ဝဋ်ကြွေးပဲ . . . ”

သာက ဇာဘယ်လိုပြောပြော နောက်မဆုတ်ခဲ့ပါ။ တက္ကစီတစ်စီးကို လှမ်းတားနေပြီမို့ ဇာလည်း နှုတ်ပိတ်ကာ သာနှင့်အတူလိုက်သွားဖို့ သာ ဆုံးဖြတ်ရသည်။

ဆေးရုံရောက်တော့ ပိုစိတ်ညစ်ရသည်။ ဘုန်းကျော်ဆိုသည့်ကောင်က သာ့ကို လင်းညိုရဲ့ ရည်းစားမှန်း သိတာနှင့် သူ ခေါင်းသူဖိကာ ကျီးကန်းလို တအားအားအော်ရင်း ကောက်ခါငင်ခါ ရောဂါသည်းပြနေသည်။ ဘုန်းကျော်ဘက်က ဆွေမျိုးညာတကာတွေကလည်း မျက်နှာထားကို ချီထားကာ အိုက်တင်ခံပြနေသည်။

သုခများမှာတော့ ပိုက်ဆံထုတ်ကလေးကို သူတို့ ရှေ့ မှာချကာ
မျက်နှာငယ်လေးနှင့် . . .

“ လောလောဆယ်တော့ ဒီလောက်ပဲယူထားပြီး ကြေအေးပေးပါနော်၊
ကျန်တဲ့ပိုက်ဆံကို လည်း ခြောက်လအတွင်း ကြေအောင်ဆပ်ပေးပါမယ် ”

သုခဗြေဖျားလောက်တောင် အဆင့်မရှိတဲ့ ဘုန်းကျော်ရဲ့
အဒေါ်တစ်ယောက်က သုခကို မယုံသလိုကြည့်ရင်း . . .

“ ခြောက်လအတွင်း ကြေအောင်ပေးမယ်ဆိုတာ
ဘာကိုသက်သေထားပြီး ယုံရမှာလဲ . . ”

“ ဟို . . အဲ့ဒါက ”

သာက ချက်ချင်းမဖြေတတ်။ ဇာက သုခအနားနားမှာ ကပ်ကာ
တိုးတိုးပြောရသည်။

“ သာ . . နင်မဖြစ်နိုင်တာတွေ ကတိမပေးနဲ့ လေ၊ အဲဒီ
လောက်ပိုက်ဆံကို နင် ဘယ်က ရမှာမို့လဲ . . . ”

“ ရှာရမှာပေါ့ဟာ . . . ”

သာက တိုးတိုးလေးပြန်ပြောပြီး ထိုမိန်းမကြီးဘက်သို့ လှည့်ကာ . . .

“ ဟို . . အဒေါ် ကျွန်မ ကတိတည်မှာပါ၊ ခြောက်လကြာလို့ မှ
လာမပေးရင် အဒေါ်တို့ ကြိုက်သလို လုပ်နိုင်ပါတယ် ”

“ အဟမ်း . . ကောင်းပြီလေ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က
လာတောင်းပန်တော့လည်း သနားသဖြင့် လက်ခံရတော့မှာပေါ့ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ပါ . . .ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒီခြောက်လအတွင်း လင်းညိုကို
ပြဿနာမရှာဖို့ အဒေါ်တို့ ဘက်ကလည်း ကတိတည်ပေးပါ ”

“ ကောင်းပြီ ... ”

ဇောမှာတော့ အဲဒီ မိန်းမကြီးကို မုန်းလွန်းလို့ ကိုယ့်ကိုယ်လုံးနဲ့ ပစ်တိုက်တွန်းလဲ့ ဖိသတ်ပစ် ချင်လာသည်။

ဆေးရုံက ပြန်ထွက်လာကြတော့ ဇာက သူ့ကို လှည့်ကြည့်ရင်း ...

“ သာ .. နင့်ကြောင့် ငါ တကယ်သေချင်လာပြီ၊ နင် အဲဒီ ပိုက်ဆံကို ဘယ်လိုရှာမှလဲဟဲ့ .. ”

“ ငါ အလုပ်လုပ်မှာပေါ့ ... ”

“ ဟမ် ... ”

“ ကြီးကြီးကိုတော့ သင်တန်းတက်မယ်ပြောပြီး အလုပ်တစ်ခုခုရှာလုပ်မှာပေါ့၊ ကြီးကြီးပေး တဲ့ သင်တန်းကြေးနဲ့ မုန့်ဖိုးရယ်၊ ငါရတဲ့ လခရယ် ပေါင်းရင် ခြောက်လဆို ကြေလောက်ပါတယ် ”

“ သာရယ် .. လင်းညိုနဲ့ တွေ့ ရတာ နင် တကယ် ကံဆိုးတာပဲ ”

“ သူ့ဘယ်လိုလူပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ ကို ချစ်မိတာကိုက ငါ့ကံကြမ္မာပဲပေါ့ ဇာရယ် ... ”

သာက ဇော့ကိုလှမ်းကြည့်ရင်း ပြုံးပြုံးလေးပြောလိုက်တာကို ဇာက အံ့အံ့သြသြလေး ကြည့် နေလိုက်ရပါသည်။

*

အခန်း (၃)

ဟေဝန်၏ နံနက်ခင်း . . .။

“ ကလောက် . . ကလောက် . . ကလောက် ”

(ကြက်ဥ ခေါက်သံ)

“ ရှဲ့ . . . ” (ဒယ်အိုးထဲသို့ ကြည်ဥထည့်သံ)

“ ဂျစ် . . ဂျစ် . . ”

(ကြက်ဥကြော်ကို ဇွန်းပြားဖြင့် ကော်ယူလိုက်သံ)

“ ဝှပ် . . ”

(ထမင်းဘူးထဲသို့ ကြက်ဥကြော်ကို ထည့်ပြီး ထမင်းဘူးအဖုံးပိတ်သံ)

ဟေဝန်သည် ထမင်းဘူးကို ထိုသို့ ပြင်ဆင်လိုက်ပြီးနောက် အသင့်ပြင်ထားသော ကျောပိုး အိတ်ကလေးကို လွယ်ကာ တိုက်ခန်းလှေကားထစ်တွေကို အပြေးအလွှား နင်း၍ ဆင်းလာပါသည်။ နာရီကို ငုံ့ ကြည့်မိတော့ ဇွန်နာရီ . . ။ ဟင် ခုနတုန်းကလည်း ဇွန်နာရီပဲ . . ။ ဟာ . . နာရီရပ်နေ ပါလား . . ။ မြတ်စွာဘုရား . . မိမိမိပါတော့မလား . . ။

ဟေဝန်က ရင်ထိပ်သွားကာ လှေကားထစ်တွေကို တစ်ထစ်ကျော် ခုန်နင်းဆင်းလိုက်ပါ သည်။ အောက်ထပ်မှ တက်လာသော အခန်းနီးချင်း ဒေါ်ဝင်းက လှေကားထောင့်သို့ ကပ်၍ ရပ်ကာ လမ်းဖယ်ပေးလိုက်ရင်း . . .

“ ဟဲ့ . . ဟဲ့ . . ဖြည်းဖြည်းဆင်းပါ မောင်ဟေဝန်ရယ်၊

ချော်ပြုကျနေပါဦးမယ်ဟဲ့ . . . ”

“ အဟဲ . . အရင်လိုနေလို့ ပါ ဒေါ်ဝင်းရ . . . ”

“ ထမင်းဘူးတွေ ဘာတွေနဲ့ ပါလား . . ဒါ အလုပ်သွားတာလား ”

“ မဟုတ်သေးဘူး ဒေါ်ဝင်း၊ အလုပ်က မရသေးဘူး၊

အလုပ်သွားလျှောက်မှာ အလုပ်က တစ်ခုပြီးတစ်ခု သွားလျှောက်ရမှာ၊
တစ်နေ့ကုန်ရင် ကုန်မှာမို့ လို့ ထမင်းဘူးထည့်လာတာ ”

“ ငါဖြင့် မင်းရသွားပြီတောင် ထင်နေတာ ”

“ သွားပြီ အဒေါ်ရေ . . ဆုတောင်းပေးဦး ”

“ အေး . . အေး . . အလုပ်မြန်မြန်ရပါစေကွယ်၊ အဒေါ်လည်း မင်းနဲ့
ကိုက်ညီတဲ့ အလုပ်မျိုး တွေ ရင် ပြောပါမယ် ”

ဒေါ်ဝင်းက ကိုယ့်ကို လက်ပြကာ အပြေးအလွှားဆင်းသွားပြီဖြစ်သော
ဟေဝန်န့် ကို ငုံ့ကြည့် ကျန်ခဲ့ရင်းက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် . . .

“ အင်း . . ဒုက္ခ . . ဒုက္ခ ဒီကောင်လေးလည်း ဟို
ကြွေးထူမအကြွေးကိုဆပ်ဖို့ အသည်း အသန်အလုပ်ရှာနေပုံပဲ၊ သူ့ အဘိုးများသိရင်
ဘယ်လောက် ရင်ကျိုးရှာမလဲ . . . ”

ဟု ရေရွတ်ပြောဆိုရင်း အပေါ်သို့ ဆက်တက်လာခဲ့သည်။

ဟေဝန်န့်ကတော့ ဘက်စုံကားဂိတ်သို့

အပြေးတစ်ပိုင်းလျှောက်နေရင်းက လမ်းသွား လမ်းလာထဲက
နာရီလှလှပတ်ထားသည့် ကောင်မလေးနားသို့ ကပ်သွားကာ . . .

“ ညီမ . . ညီမ . . ဘယ်နှနာရီ ထိုးပြီလဲ ”

“ လုပ်မနေနဲ့၊ ဒါမျိုးအထာတွေ ရိုးနေပြီ . . . ”

ကောင်မလေးက အထင်မှားကာ သူ့ကို စွတ်ကောသွားတာမို့
သူခေါင်းကုပ်မိသည်။ အံ့ရော . . ဘယ်နှနာရီလဲမေးတာ ဘာအထာမို့ လို့လဲ . . ။
ငါ့နယ့် . . ။ ဒီအချိန်မှာ ဒါမျိုး အီစီကလီ လိုက်လုပ်ဖို့ အချိန်လည်း မရှိ။
လုပ်စရာလည်းမလို . . ။ ကိုယ့်မှာ ပိုးအိမ်တစ်ယောက်လုံး ရှိပြီးသား။
တခြားမိန်းကလေးဆို စိတ်ကိုမဝင်စား။

ဟေဝန်က ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် မဲ့ပစ်လိုက်မိရင်း ခပ်သွက်သွက် ရှေ့
ဆက်လျှောက်လာ သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နား ကပ်သွားကာ
...

“ အစ်ကို . . ဘယ်နှနာရီ ထိုးပြီလဲ ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော့်နာရီက ရပ်နေလို
ပါ ”

“ ဪ . . နာရီ သိချင်တာလား ”

သားသားနားနား ထိုယောက်ျားက သူ့ရဲ့ ဘယ်လက်ကို ဟန်ပါပါ
ကွေးမြှောက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တန်ဖိုးကြီးပုံရသော သူ့ နာရီကို
စိမ်ပြေနပြေကြည့်ရင်း . . .

“ အဟမ်း . . ကိုယ့်နာရီက G-shot လေ . . ၊ အချိန်ကတော့
ဘာမှန်သလဲမမေးနဲ့၊ မှန်ဆို ဈေးကလည်း ကြီး၊ Brand ကလည်း အကောင်းစား၊
အသစ်ကလည်း အသစ်၊ စင်ကာပူက အစ်ကိုတစ်ယောက်ကို လှမ်းမှာဝယ်ထားတာ
ဆိုတော့ . . . ”

အရေးထဲမှာ နာရီကြွားတဲ့သူနဲ့ လာတွေ နေသေးသည်။

“ အဟဲ . . အချိန် . . အချိန်၊ အချိန် ကို ပြောပါဦး အစ်ကို ”

“ ဇနာရီ ခွဲပြီကွ . . . ”

“ ဟိုက် . . . ”

ဟေဝန်သည် ချက်ချင်းပင် ခြေလှမ်းတွေကို
အရှိန်မြှင့်ပစ်လိုက်ရလေသည်။

အလုပ်အင်တာဗျူးဝင်ဖို့ ဆယ်နာရီချိန်းထားတာ၊ ဒီအချိန်
ဘက်စကားစောင့်ရမှာနဲ့၊ စီးရ မယ့်အချိန်နဲ့ နာရီဝက်ဆိုတာသိပ်ကို
ကွက်တိကျလွန်းနေသည်။ အသည်းအသန်ပြေးမှ၊ ကား ကိုလည်း အဆင်သင့်တွေ
မှ မိဖို့ မျှော်လင့်နိုင်မည်။

ဟေဝန်က ကျောပိုးအိတ်လေးကို ဂျိုင်းနှစ်ဖက်မှာ စွပ်လျက်
ပလက်ဖောင်းအတိုင်း ကားဂိတ်ကို ပြေးလာနေရင်းက ဆိုက်ကားတစ်စီးကို
တားစီးပြီး ကားဂိတ်ဆီ မြန်မြန် နင်းခိုင်းရ သည်။ ဆိုက်ကားသမားက
အသိဖြစ်နေတာမို့ ဆိုက်ကားနင်းနေရင်းက ...

“အစ်ကို အလုပ်ရသွားပြီလား ”

အင်း .. ကိုယ်အလုပ်လျှောက်တဲ့ ကိစ္စကလည်း ရပ်ကွက်ထဲ
ကလေးကအစ ခွေးကအစ သိနေတော့တာပါလား။

“အလုပ်က လျှောက်တုန်းပါကွာ၊ ငါအလုပ်ရှာနေတာ မင်း
ဘယ်လိုသိလဲ ... ”

“ဒေါ်ဝင်းလေ ... ဒေါ်ဝင်းဈေးသွားရင် ကျွန်တော့်ဆိုက်ကားပဲ
စီးတာဆိုတော့ ကြုံလို့ ပြောပြသွားတာ ... ”

“အေးကွာ .. အလုပ်ကလည်း ရှာတော့မှ ရှားလိုက်တာ၊
လျှောက်လွှာဖိုးတင် မနည်း တော့ဘူး၊ မင်းလို ဆိုက်ကားပဲနင်းရင်တောင်
ခုလောက်ဆို ဝင်ငွေက ရနေပြီ ”

“အစ်ကို့ ရပ်ရည်၊ အစ်ကို့ ပညာအရည်အချင်းနဲ့ ဆိုက်ကားတော့
မနင်းသင့်ပါဘူး အစ်ကို ရာ၊ ဘာပဲပြောပြော အစ်ကို့ ကိုတော့ လေးစားပါတယ်ဗျာ

“ဟေ . . ဘာကိုလဲ ”

“ကျွန်တော်သာဆို ကျွန်တော့်ကောင်မလေးအတွက် ဒီလောက် အပင်ပန်းခံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အစ်ကိုကတော့ မပိုးအိမ်အတွက် ပေးဆပ်ရဲတယ်ဗျာ . . ၊ အစ်ကို မပိုးအိမ်ကြွေးတွေဆပ်ပေးဖို့ အလုပ်ရှာနေတယ်ဆိုတာ အစ်ကိုတို့ ရပ်ကွက်နားကလူတွေ အားလုံးသိပြီး အစ်ကို့ကို သနား နေကြတာ ”

အဲဒါမှ သေရောပဲ . . ။ ဟေဝန်က စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ပဲ အောင့်သီးအောင့်သက်ပြီးရရင်း . . .

“ကဲ . . ကဲ . . မြန်မြန်လေးသာ နင်းပါကွာ ”

“နင်းနေတာပဲ အစ်ကို၊ လမ်းပေါ်မှာ လူရှုပ် ကားရှုပ်တော့ ခရီးကမတွင်ဘူး . . . ”

“ငါ့ဘာသာ ပြေးသွားတာကမှ မြန်မြန်ရောက်ဦးမယ်ထင်တယ်၊ ကဲ . . ကဲ . . ရပ်တော့ . . ရပ်တော့ ၊ ငါ ပြေးပဲသွားတော့မယ် ”

“ကောင်းသားပဲ၊ ကိုရီးယားကားတွေထဲမှာလည်း မင်းသားတွေက ကားကြပ်ရင် ဒီလိုပဲ ပြေးကြတာပဲ၊ အစ်ကိုက ကိုရီးယားမင်းသားနဲ့ လည်း တူတာဆိုတော့ . . . ”

အရေးထဲမှာ လူကိုလာပြီး ကိုရီးယားကား ရိုက်ခိုင်းနေသေးသည်။

ဟေဝန်က ဆိုက်ကားခ ပိုက်ဆံ မြန်မြန်ထုတ်ပေးခဲ့ပြီး ရှေ့မှာလှမ်းမြင်နေရပြီဖြစ်သော ကားဂိတ်ဆီသို့ ဆက်ပြေးခဲ့ရသည်။ ဟော . . ဟိုမှာ ထွက်လုဆဲဆဲ ဘက်စ်ကား . . ။

“ဟိုးထား . . ဟိုးထား ကားဆရာ . . ဟိုးထား . . ”

ဟေဝန်က အသံကုန်အော်ရင်း ပြေးလာနေသည်။

ကားကထွက်ခွာနှင့်ပြီ။ သို့သော် မြင်နေရသေးတာမို့
အဆက်မပြတ်အော်ပြောရင်း ကားနောက်သို့ ပြေးလိုက်လာသည်။ ဒီကားကို မမှီ
လိုက်လျှင် အင်တာဗျူးချိန် မိဖို့ မလွယ်။ သနားသဖြင့် ရပ်ပေးကြပါ ကားဆရာတို့
ရယ်...။ ဒီအလုပ်လေးက ရဖို့ အားခဲထားတာမို့ လို့ပါ။ ရမှ အကြွေးဆပ်နိုင်မှာ
မို့လို့ပါ...။

“ဟိုးထားပါဗျို့...၊ ရပ်ပေးပါဗျို့...”

ဟေဝန်က ဇွဲကောင်းတာမို့ ကားက သနားသဖြင့် ရပ်ပေးလိုက်သည်။
ဟေဝန်ကားပေါ်ပြေးတက်လာတော့ ယာဉ်နောက်လိုက်က ဖျစ်တောက် ဖျစ်တောက်
...။

“ဒီလောက်အဝေးကြီးကို ပြေးလိုက်နေတော့ ရပ်မပေးပြန်ရင်လည်း
အမောဆို သေရင် ဒီကားက တရားခံဖြစ်ရဦးမယ်၊ ကဲ...တိုးထား...တိုးထား
အထဲကို၊ အပေါက်ပိတ် ရပ်မနေနဲ့...”

ရပ်ပေးတာပဲ ကျေးဇူးတင်ရမှာမို့ ဟေဝန်က ကားဆရာကို
ဘာမှပြန်မပြောဘဲ လိမ်လိမ်မာမာလေး တိုးဝင်လာခဲ့ပါသည်။

သွားရမည့်လိပ်စာကို အလွတ်မရတာ မို့ ကျောပိုးအိတ်ထဲက
အခွင့်အလမ်းဂျာနယ်ကို ထုတ်ယူပြီး လိပ်စာကို သေသေချာချာ ပြန်ကြည့်ရသည်။

ဒီအလုပ်က မဂ္ဂဇင်းတိုက်တစ်တိုက်က ခေါ်ထားတဲ့အလုပ်...။

Marketing ဝန်ထမ်းလုပ်ရမှာမို့ ရပ်ရည်အဆင်ပြေကြည့်ကောင်းဖို့ က
ပိုအရေးပါသည်။ ပြောတတ်ဆိုတတ်လည်း ရှိရမည်။ နိုင်ငံခြားဘာသာစကား
ကျွမ်းကျင်မှုအရည်အချင်းတွေ၊ ကွန်ပျူတာ ကျွမ်းကျင်မှုတွေ သိပ်မလိုအပ်။
ဟေဝန်က အင်္ဂလိပ်စာသင်တန်းကလည်း တက်လက်စမို့ သိပ်မကျွမ်းကျင်သေး...
။ ကွန်ပျူတာသင်တန်းကတော့ တက်ကို မတက်ရသေး...။
စာရင်းကိုင်ကျတော့လည်း ဝါသနာမပါ။ ဘွဲ့တောင်မရသေးဘူးဆိုတော့

အလုပ်ရဖို့ က တော်တော်ခဲယဉ်းနေတာပင် . .။ ဒါကြောင့်ပဲ ကိုယ့်ရပ်ရည် အသန်
အပြန့် လေးနဲ့ ရည်မွန်ယဉ်ကျေးတဲ့ အပြောအဆိုလေးကို အားကိုးကာ
ဈေးကွက်ရှာဖွေရေး ဝန်ထမ်းအလုပ်ကိုသာ မျှော်လင့်ရတော့တာပင်။

“ ဘုရားသိကြားမလို့ ဒီအလုပ်လေးတော့ ရပါစေဗျာ ”

ဟေဝန်က ခပ်တိုးတိုး ဆုတောင်းရသည်။ ဒီအလုပ်ကို လျှောက်တာဟာ
တစ်ရာတစ်ကြိမ် မြောက် အလုပ်လျှောက်ခြင်းလို့ ပဲ တင်စားပြီး ပြောရမလားမသိ .
.။ လမ်းစရိတ်တွေလည်း ကုန် လှပေါ့။ သင်တန်းချိန်တွေလည်း ပျက်လှပြီလေ . .။

ကျေးဇူးပြုပြီး ဒီအင်တာဗျူး အမီလေး . . ကားမြန်မြန်မောင်းပေးပါ
ကားဆရာရယ် . .။ ဒီအလုပ်ရမှ ကျွန်တော့်ချစ်သူရဲ့ အကြွေးလေးကို
ဆပ်ပေးနိုင်မှာမို့ လို့ ပါဗျာ။

*